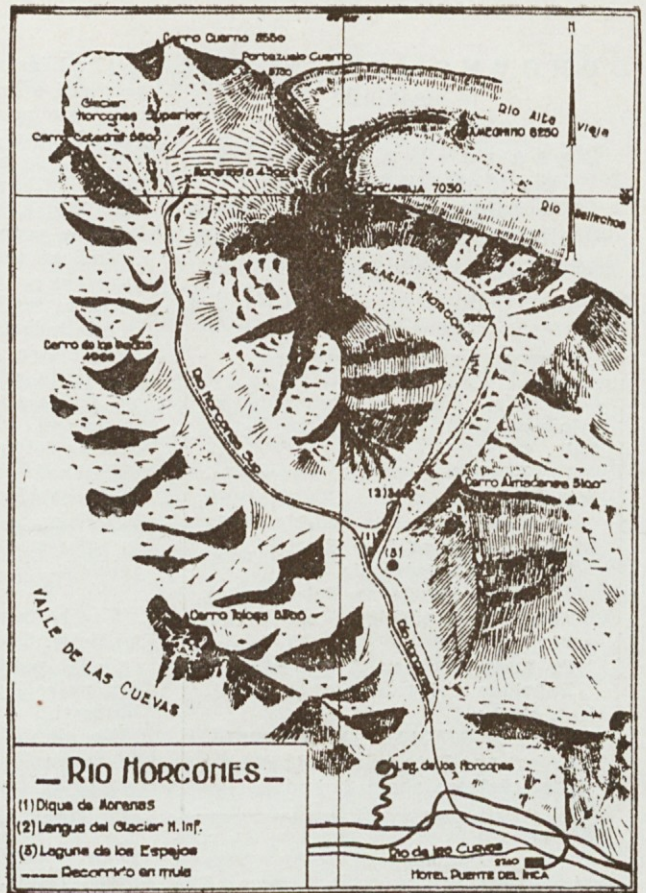

DUHOVNO ŽIVLJENJE

Leto (Año) VIII.
Številka (Núm.) 148
MAJ (MAYO) 1940

JOŽETU KASTELICU, ustanovitelju "Duhovnega življenja"

Bil je lep jesenski dan. Preko poljan je pihljaj hladni jesenski veter in donašal pozdrave gorskih vrhov velemestni množici. Tisti dan je solnce sijalo tako lepo, tako vabeče . . .

In v našem velikem ljubitelju planin je vstalo brezmejno hrepenenje, da bi pohitel v višave, v čisti gorski zrak, kjer se duša nemoteno pogovarja s svojim Stvarnikom, kjer človek, poglobljen v lepoto stvarstva pozabi vse gorje. — Odzval se je pozivu svoje duše in odšel v goré. S smehljajem, ki je, kakor vedno ožarjal njegov obraz, je spretno prikril zaničevanje, prezir in krivice,

ki so polnile čačo njegovega življenja od zibelj tja do groba. Nikdar ni tožil in iz njegovih ust ni prišla žal beseda. Nosil je gorje in ga odkril Gospodu v samotni vrh planin.

Bil je kot svež planinski cvet, ki ga odpre le žar resnice. Sredi sneženih belih planin je bil ves Gospodov. Zato se je z dopadenjem ozrl nanj in ga utrgal, da v Njegovi večni ljubezni živi na veke. Zradostilo se je nebo njegovega prihoda in angeli so pohiteli na zemljo in nasuli na njegovo gomilo blestečih biserov, ki nam iz daljave veselo kličejo: "Na svidenje!"

Pogled na Puente del Inca, izhodišče na Aconcagua — Gornja slika kaže pot na Aconcagua.

DUHOVNO ŽIVLJENJE je mesečnik.

Uredništvo in uprava:

Pasaje Salala 60.

Urednik: Illadnik Janez.

Telefon 63-6832

Kliči od 11—13 ure in po 7 uri zvečer.

Ob sredah in petkih popoldne ni doma.

Letna naročnina za Argentino 2 \$.

CERKVENI VESTNIK

5. maja. Maša na Paternalu za Alojzija Gulin. Molitve na Paternalu.

V FLORES ob 13 uri maša za Jožeta Kastelic.

12. maja. Binkoštna nedelja. Maša na Avellanedu za Jero Emeršič.

Molitve na Paternalu.

19 maja. Maša na Paternalu za Valetina Vuga. Molitve na Avellanedu.

26. maja. Maša na Avellanedu. Popoldne v Lurdu shod s pričetkom ob 3 uri.

ZA POKOJNEGA G. KASTELICA bo na Paternalu zadušnica s petjem žalnega zbora 2. junija.

Na Avellandedi se viši popoldanska služba božja vsako tretjo nedeljo v mesecu ob 4 uri v kapeli na Man. Estevez 630. Vsi rojaki na avežanedski strani imajo to nedeljo priliko za krst otrok.

Kršćeni so bili: pri sv. Jožefu: Norma Marija Jež, Adrijana Lidia Ušaj in Humberto Kocjančič. Pri sv. Neži: Irena Frančiška Gulin; ra Saavedri: Lu's Baša, Alfredo Alberto Lenkič in Elena Berta Sulič.

Poročila sta se v Villa Devoto Marija Černič in Karlo Ferletič.

EN DAN V BERISSU

Dve leti zaporedoma nas je vreme nemilo preganjalo, ko smo nesli pozdrave rojakom v Berisso. To pot je bilo pa drugače.

Krasen dan je sijal nad deželo 31. marca, ko smo brzeli tja čez širno polje. Gospod Flor, naš rojak doma iz Ruš pri Mariboru, ki ima v Villa Devoto železno trgovino, mi je velikodušno ustregel s svojim autom in gospod Klajnšek nama je delal družbo. Pravi čas sem bil na mestu.

Ostali vdeleženci so večinoma šli s skupnim omnibusom, ki so ga kar napolnili, razen nekaterih, ki so šli že zjutraj da poskrbe, da ne bomo lačni. Sicer bi tudi jaz sam rad prisedel k našim pevcem, toda moral sem malo bolj pohiteti, ker so nekateri čakali tudi na speved. Dovolj zgodaj sem hotel priti, da ne bo nihče po moji krivdi ostal brez velikonočne spovedi.

Bila je ura deset. Že so se začeli pribirati rojaki. Ta dan pač ni imel nihče izgovora na vreme in na blato...

Sicer pa menim, da izgovora tudi iskali niso, kajti bilo je veselje videti zbrano množico, ko se je ob 11 uri pričela maša. Napolnili seveda nismo cerkve, ker je prevelika za nas same, toda ni dvoma, da je bilo od Slovencev navzočih vsaj 2/3 vseh, ki v Berisso žive. Nekaj rojakov je prišlo pa tudi iz La Plate; celo iz estancije San Juan sem videl znane obraze. 139 oseb so našteali. Da ne bomo malenkostni pa recimo 140, ker mene niso všteli...

To je bilo veselje. Saj so že dolga leta minila, ko niso več slišali vesele velikonočne pesni.

“Zveličar naš je vstal iz groba, vesel prepevaj o kristjan”, tako je blaglasno odmevalo po lepu akustoični cerkvi.

Po končani maši kar nismo mogli naražen. Saj so se spet našli stari znanci po dolgih letih, nazadnje smo se pa le razbežali, ker je bila že poldne ura in je bilo treba pogledati, kje bo kaj obeda.

Tudi za to je bilo že preskrbljeno. Pri šnurjerju so bile pogrjane mize za vse pevce in tamkaj smo si postregli tako, da je bilo tudi za dobro voljo nekaj. Še nekateri bližnje sosede smo tudi obiskali in nekaj slik za spomin napravili, pa je bila ura tri in smo stopili spet v cerkev, kjer se je tudi zbralo lepo število rojakov, dasi ne toliko kot pri maši.

Le škoda, da je bil dan prekratek, kajti človek bi rad obiskal tudi na domu naše rojake, toda posloviti se je bilo treba in tako smo si rekli: pa drugič spet na svidenje.

V LURDES

Lurško romanje je že postalo za nas tradicija. Tudi letos se bomo tamkaj srečali. Ne pozabite dragi rojaki, da je Lurdes najbolj privlačna točka za naše pobožnosti.

Zadnje nedeljo v Marijinem mesecu smo se vsako leto popoldne zbrali pri lurški Mariji in smo ponesli Harijo v procesiji med veselo pesmijo in prošnjo.

Letos pade ta nedelja na 26 maja in je prva nedelja po prazniku Svetega Rešnjega Telesa.

Pohitite, da ne zamudite. Bodite ob 3 uri že pred lurško votlino!

Prinesite s seboj lurško pesem.

V JOSE INGENIEROS

smo dobili novo postojanko. V neposredni sosesčini Ville Real, to je onega dela Ville Devoto, kjer živi največ Slovencev, samo čez Av. Gral. Paz, stoji mala cerkva “Santo Cristo”. Tamkaj se bo sčasoma uredila nova župnija, katero pripravljajo naši Frančiškani. S 1. aprilom so se naselili tamkaj in žive v Vicente Casulla št. 149. Cerkev je eno kvadro vstran od hiše, ki so si jo patri najeli za župnišče, vse pa stoji skoro poleg Av. Gral. Paz, naravnost po ulici Tres Cruces. Tamkaj živi tudi P. Gabrijel Arko, znan rojakom

KORISTNI NASLOVI

Poslanstvo kraljevine Jugoslavije za Argentino, Uruguay in Paraguay:

Charcas 1705, Bs. Aires, U. T. 44—6270. Konzulat kraljevine Jugoslavije v Rosario: San Lorenzo 937, Rosario de Santa Fé. U. T. 22—012.

Izseljenski korespondent za Uruguay: David Doktorič, Florida 1394, Montevideo, Uruguay.

Provincialat Slovenskih žolskih sester Rosario de Sta. Fé, calle Córdoba 1616. Telefon: 28—083.

Slovenska šola na Paternalu: Paz Soldan 4924, Buenos Aires.

Zavetišče Lipa: Villa Madero F.C.G.B.A.

že iz romanja v Lujan. V slučaju potrebe se lahko obrnete rojaki tudi tja in tudi svete maše lahko naročite pri njih, kar vsem rojakom zelo priporočim, ker patri živijo tam v pravem apostolskem uboštvu in jim bo v lepo pomoč vsaka podora.

Takoj po Veliki noči se je za vedno poslovil

LEOPOLD KRALJ

doma iz Merc pri Sežani, star 42 let

Pred 10 leti je prihitel polen upanja v novo deželo in se pridno lotil dela kot sirar po raznih krajih na deželi. Toda njegovo zdravje je začelo pešati, dokler ni po 4 letni boleznini omagal in legel v hladni grob, kamor so ga spremili številni rojaki in so mu tovariši iz S.G.P.D. tudi zapeli v slovo.

Zgledno je prenašal bolezen, zgledno setudi na smrt pripravil in mirno je v Gospodu zaspal.

Naj v miru počiva. Ženi in bratu in svakinji pa iskreno sožalje!

✦ Iz Comodoro Rivadavia sporoča g. Karel Kljun žalostno novico, da je izgubil ljubljeno ženo. Samo 6 mesecev sta živela v srečnem zakonu, pa je žena odpovala tja, kamor jo je poklical Gospod življenja. Žalostnemu možu naj da tolažbe naše iskreno sočutje.

Vložite Vaše prihranke

in dejalte vse bančne operacije
potom

BANCO GERMANICO

DE LA AMERICA DEL SUR

Avda. L. N. Alem 150.
25 de Mayo 145.

BUENOS AIRES

Slovenski Oddelek

Denarna nakazila:

Specijalni tečaji za

IZSELJENSKE DINARJE: Din. 100 za \$ 7.25

IZSELJENSKE LIRE: Lit. 100 za \$ 17.50.

Vsa nakazila sei splečajo naslovniku v roke v celoti, BREZ ODBITKA in jih odpošiljamo po zračni pošti.

TRAGEDIJA VRH AKONKAGUE

V dneh od 7 do 9 marca je v gorskih višinah Kordiljer, pod vrhom najvišje gore 7050 m. visoke Akonkague zgubil življenje slovenski izseljenski duhovnik v Južni Ameriki, Juže Kastelic. Isti čas jenjegov brat Vinko dobil diakonat. Letos bo pel novo mašo.

Rojen je bil pokojni v Šmihelu pri Žužemberku 23. decembra 1898. Svetovna vojna ga je zalotila v gimnaziji in je kar kmalu moral v vojsko, kjer je dosegel čin podporočnika. Dve leti je preživel v skalnatih južnih Tiroljih med snegom in ledom in grmenjem kanonov, kjer je vzljubil planine in se navzel tudi neupogljive odločnosti.

Po končani vojni je vstopil v semenišče in bil 1922 posvečen za duhovnika. Deloval je najprej kot kaplan na Jesenicah in je bil torej spet med gorami, njegova življenska pot pa je vodila še više v gore, ko je bil za župnika v sv. Križu nad Jesenicami. Kaj čudno, če so ga planine tako zelo očarale, da je vanje sanjal tudi tedaj, ko je bil 7 let izseljenski duhovnik v Franciji. Isto misel je nosil seboj tudi po širnih argentinskih planjavah, kamor je prišel pred 7 leti in je prav na Velikonoch prvič zbral rojake pri slovesni službi božji.

Iz planinskih pečin se je tudi on izklesal v neizprosne bore za vzvišene ideale svete vere. Bil je eden tistih, ki je dosledno stopal vedno naprej, tako dosledno, da ni okleval niti tedaj, ko je naletel na nerazumevanje in na oster odpor, kar mu je sem pa tja povzročilo kako razočaranje, toda mu nikdar vzelo poguma. Sem pa tja je prišla iz tega tudi kaka zamera, a vedno se je nazadnje izkazalo, da je bilo vse le radi nerazumevanja. Ko bi vsi stvari na enak način razumevali kot on, bi njegova prizadevanja rodila več vidnih uspehov, toda... tako je življenje.

Bil je še polen veselja do dela, polen inicijative, polen sile, toda njegovo življensko pot je Gospodar življenja začrtal tako, da je bila končana v največjih višinah Južne Amerike. Pač objokujemo njegovo žalostno smrt, a nikomur ni dano, da bi na njegovo mrtvo truplo poškropil kapljo blagoslovljene vode. Mnoge hvaležne duše so molile in šemolijo za njegov dušni pokoj. Nešteti se hvaležno spominjajo ljubeznivosti, s katero jim je napravil katerokoli uslugo, če so ga zato prosili.

Naj počiva v miru!

*

Zadnje čase se je pokojni počutil nekoliko revmatičnega. Zato je začel skrbeti tudi za svoje zdravje.

Letos, tako mi je povedal po Božiču, bom pa tudi jaz malo stopil ven iz Buenos Airesa. Namenil se je v kake toplice in se odločil da gre v Carhué. Toda le na pol je bil odločen in je njegovo sree vedno hrepenelo v gore, v jasne višave. Le kaj bi iskal tamkaj v žalostni Pampi, v neskončnih ravninah, kjer ni naše duše.

Njegov duh je iskal še drugih potov in slednjic se je odločil, da bo združil dolžnost s koristnim in prijetnim.

V Mendoza bo šel, kjer bo naše ljudi obiskal, stopil bo v toplice Puente del Inca, ki leže sredi samih gorá, kakor njegova nepozabna fara Sveti Križ nad Jesenicami, od tam bo napravil kak skok gori na podnožje muhaste Akonkague, nato bo stopil pa še naprej v Čile, da tamkaj obiše naše rojake.

Takle jebil njegov načrt ko sva se poslovila, ko je odhajal 18. februarja, v nedeljo ob 11 uri z vlakom "Internacional" v Mendoza. Dva velika kovčka je nesel s seboj, marsikaj potrebnega zase, pa tudi kup časopisa

pisja v dar rojakom, katere bo na svojem potu srečal.

Odrmel je vlak čez Paternal, kjer je bilo glavno torišče njegovega dušnopastirskega dela med Slovenci in doli mimo Lurda, kjer je nekajkrat spregovoril z izbranimi besedami slovenski množici. Malo kje se naši rojaki radi zberó kakor tamkaj.

Odpotoval je in od tedaj nobenega glasu več.

*

Minili so trije tedni in že četrti je hitel h koncu. Čudno vendar, kaj to pomeni. Začelo me je skrbeti. Že četrti teden... Kam pa naj bi sedaj povprašal? Kdo naj kaj od njega ve? Morda bodo kaj vedeli v cerkvi Vstajenja na ulici Dorrego, kjer je on ob nedeljah imel mašo in spovedovanje.

Tako sem tudi napravil. Kar na telefon sem poklical. Čudno novico sem zvedel. Nič gotovega ne, toda dovolj, da mi je dalo skrb. Da je bilo baje napisano v nekem časopisu, da se je neki duhovnik, čigar ime je bilo Kastelčevemu nekoliko podobno, zgubil v Mendoških planinah... Morda je to on?

S teško slutnjo sem iskal po telefonski knjigi in klical planinske klube enega za drugim. Nikjer niso ničesar vedeli. In tako sem ostal v popolni negotovosti.

Ta njegov nerazumljivi molk... toda, saj menda vendar ni šel tako visoko v goro...

V nedeljo, na cvetno nedeljo je bilo, ko sem po trudnem delu tistega dopoldneva in po končani maši ob eni uri, ki jo imam vsako nedeljo v Floresu, sedel k obedu, je zvonil hišni telefon.

Ob 2 uri! Le kdo sitnari ta čas, sem bil skoro nevoljen. Ali je doma gospod župnik? tako se je glasilo vprašanje. Malo primerna je tale ura, sem odvrnil in sodim, da ga ni. Ali bi nemogli zvati malo kasneje?

Rada bi zvedela, če je tam kaj znanega o gospodu Kastelicu, tako je ženski glas vpraševal dalje.

Oprostite gospa, ta zadeva pa mene prav posebno zanima in prosim, da vi poveste, če vam je kaj znanega. Jaz sem tovariš imenovanega gospoda in me prav zelo skrbi kaj je z njim, ker ni nobenega glasu od njega.

Jaz sem ravnokar zvedela od moje prijateljice, da je poročal radio, da se je zgubil na Akonkagui.

Toda, oprostite gospa, kako pa vi veste za gospoda, ali ga poznate?

Seveda ga poznam, saj sem bila z njim skupaj v gorah, saj sem bila pri njegovi maši, saj sem celo sveto obhajilo prejela iz njegovih rok, ko je imel sv. mašo na Plaza de Mula 4300 m visoko v gorah pod Akonkagu. Pravkar pa zvem, da se je z njim nekaj zgodilo, toda veliko ne verjamem, ker iz gore so že prej sporočili časopisi vsakojake neumnosti, ki so bile docela izmišljene. Zato tudi sedaj upam, da je ta novica preveč groba, da bi mogla biti resnična.

Iz njenega govorenja sem dognal dovolj, da je slutnja kazala v bridko nesrečo. Če je bil res v gori, se mu je gotovo nekaj primerilo, ker sicer bi pač njegovega imena ne dali ven, da gre tukaj res za našega gospoda Kastelica, to je bilo že izven dvoma.

Iz poročila, ki ga mi jedala o stvari profesorica, gospa Torres, ona je namreč klicala po telefonu, sem razbral tele zanesljive podatke.

G. Kastelic je prišel v Puente del Inca. Dva dni je bil tam. Krasni sončni dnevi so žareli na Akonkagui, ki vabi prav tako zapeljivo kakor Triglav iz Mojstrane. Bila je skušnjava, za strastnega planinca kot je bil gospod Kastelic, zares zapeljiva.

Ne, tako se je upiral. Ne grem. In je ukrenil že vse potrebno, imel je že urejeno za potno pravico v Čile. V žepu je imel že tudi povratni vozni listek.

Toda skušnjava se je povrnila bolj zapeljiva.

Nekaj dni preje je odhitela v gore ekspedicija Linkova, ki je bila namenjena na Akonkaguo, ki je imela tudi namen, da znanstveno preiskuje rastlinstvo in živalstvo v visokih gorah. Skozi "Los Horcones", mimo "Lagune de Espejo" so se dvignili tja gori v višine in polagoma gradili postojanke za zadnji naskok na najvišjo točko obeh Amerik.

Vodja ekspedicije je moral prav tiste dneve nazaj v Fuente del Inca, kjer je bilo njihovo izhodišče, kjer je tudi edina točka, od koder je mogoče iti na Akonkaguo. Šel je Link v nižino radi radijske oddajne postaje, katero so potrebovali.

Tamkaj se je srečal tudi z g. Kasteleem.

Kakor nalašč, mu je to prišlo. Saj so bili člani ekspedicije vsi verni ljudje. Žena Linkova, ki je Nemece, je Francozinja, prav pobožna ženska in tako tudi vsi drugi. Že preje je bila ekspedicija zmenjena z duhovnikom Oliver iz Carodilla pri Mendozi. Toda gospod se ni čutil dosti močnega in tako je ekspedicija ostala brez duhovnika. In glej, morda bi pa gospod Kastelie hotel sprejeti njegovo nalogo. Jutri je nedelja... Povabil ga je s seboj in kdo raje kot gospod Jože... Prav z veseljem se je vabilu odzval. Saj je vendar nekaj tako lepega, tako vzvišenega, dati ljudem priliko, da ne ostanejo dolžni maše v nedeljo. Zastonj je bilo prizadevanje gospe in gospoda Mahničca, ki sta upravitelja v Termas hotelu Puente del Inca. Ti naši rojaki so doma od Ilirske Bistrice. Zastonj sta ona dva prosila, tako mi je pisala žalostna gospa Pavla. Gospod Jože je vriskaje zajahal mulo, vesel tako izredne prilike, ki se mu nikdar več ne bo ponudila... Svoj denar in svoje stvari je izročil v varstvo Mahničevim in odhitel v gore v soboto pod noč in sta z g. Linkom celo noč jahala na mulah in že proti jutru so zvedeli člani ekspedicije novico, da imajo med seboj tudi duhovnika, kar je bilo vsem v veliko veselje.

Mrzlo je bilo jutro v gorah, zato so se kar dobro zavili in čakali, kdaj bo sonce malo ogrelo in tedaj so z vso skrbjo pripravili oltar. Gospod Jože si je v Mendozi zaprosil pravico, da sme imeti sveto mašo, kjerkoli bi pač to vtegnilo biti koristno; prenosni oltar je pa dobil najbrže pri salezijancih v Mendozi, kjer je ravnatelj naš rojak dr. Peter Serdoč, sorodnik že imenovane gospe Pavle Mahnič.

Skrbno organizirana ekspedicija je imela vse moderne pripomočke in tudi filmske operaterje so imeli s seboj in bomo v kratkem imeli tudi priliko, da bomo videli tudi ta dogodek svete maše, o kateri povedo, da je bila izredno lepo pripravljena. Z veliko skrbjo so postavili križ in priredili oltar. Tri osebe so pristopile k sv. Obhajlu.

25. febr. je bilo to. Tisto popoldne je g. Jožeta ne-

Pogled na Ande. Gora na levi je Akonkagua 7036 m.

koliko glava bolela, kar je pač naravno radi tako velike višine, na katero njegov organizem ni bil še priučen. Kri mu je šla močno v glavo in žila mu je bila 125 krat na uro. Toda to ga ni nič oviralo, da ne bi bil prav dobre volje in se je vsem navzočim prav prikupil. Pri maši je bilo 21 oseb, menda vsi.

26. februarja je gospa Torres odhajala, ker se je morala vrniti na svoje službeno mesto, ko so se imele začeti skoraj šole. Gospod Jože je ostal z namenom, da naslednji dan pohiti še nekaj više v goro in zmoli kako molitev za pokojnega, pred 16 leti ponesrečenega Stepaničca, katerega truplo še sedaj leži v gorah. Vsaj kapljo blagoslovljene vode naj pride na ponesrečenega, tako je želel gospod Jože, potem se bo pa vrnil. Do 5500 m najvišje se je namenil, ker je tako bilo tudi zdravnikovo mnenje in radi časa.

Čez dva dni bi se imel vrniti in nadaljevati pot v Čile.

Žaloigra brez gledalcev.

Že tisti večer (17. marca) jebila v Razonu kratka notica, toda čisto nedvoumna, ki je vsebovala v zametku že vso bridkost dogodka, o katerem so naslednje jutro govorili vsi časopisi že dosti obširno. Z morečo skrbjo sem odprl "El Mundo". Z velikimi črkami je bilo zapisano Kastelčevo ime in dosti obširno poročilo. Kakor nož so rezale besede. Le mala iskrica upanja je še ostala, ker mrtvega vendarle ni so še našli... Toda tudi to upanje smo mogli imeti le dotlej, dokler človek ne ve, kako je v planinah in v kakšnih okoliščinah se je vse dogodilo.

Na podlagi časopisnih poročil, s pojasnili, ki mi jih je podal Carlos Pronato, član Linkove ekspedicije, ki je sam prišel tudi visoko pod vrh Akonkague, ki je tudi stregel pri maši gospodu Jožetu dne 4. marca, morem podati kot zanesljiva tale dejstva, potrjena tudi po iskušnjah našega rojaka Vigorja Domicelja, ki je tajnik argentinskega alpinskega kluba.

Gospod Jože je najpoprej ostal cel teden na Plaza de Mula. Morda je napravil kam kake korake, toda taboril je ves čas v tistem glavnem taborišču, da se privadi gorskemu zraku in bo pozneje poskusil pot naprej. Očividno se je premislil od sklepa, ki ga je od kraja imel. Kolikor bolj je dihal gorski zrak, toliko bolj ga je gora vlekla nase in ker je čutil, da je neugodno občutje prvih dni kmalu ponehalo, je upal, da bo lahko zmagal Akonkaguo. Ker je bil njegov značaj tak, da od svojih načrtov ni nikoli popuščal, tako je z njemu lastno trmasto odločnostjo tudi odklanjal mnenje nekaterih, ki so mu odsvetovali od poskusa, da se drzne na goro. Sam vodja ekspedicije Link, videč njegovo izkušnost v planinstvu in njegovo globoko znanje in njegovo krepko postavo, je pustil njemu več svobode kot ostalim članom, prepuščajoč njegovi lastni uvidevnosti njegove ukrepe.

5. marca se je tako tudi g. Jože pridružil skupini, ki se je dvignila pod vodstvom Linkovim, da spleza na vrh gore. Zasedli so mule in plezali kvišku. Nič nevarna

ni pot. Naše slovenske planine so neprimerno nevarnejše. Po obilnem grušču, ki se človekovi stopinji nadležno izmika, so mule stopale dosti hitreje, kot bi mogel človek. Šest ur je bojda takega pota do višine 6400 m, kjer ima ekspedicija postavljeno taborišče. Do tja gredo mule, tamkaj se pa žival ustavi in je ne spravi dalje nobena sila več. Njeni dihalni organi ji ne služijo v večji višini.

Zrak v tisti višini je že silno razredčen. Človeka duši, ker v zraku primanjkuje kisika, pa tudi zračni pritisk je veliko zmanjšan. Saj voda v tisti višini zavre že pri 65° C. Človekovo telo nima več tiste moči, ker pljuča in srce ne morejo delovati, kot je potrebno telesu in zato človeku vsak korak povzroča velik napor.

Ko bi človek imel v tisti višini prožnost, kot jo ima v nižini, bi bile iti na Akonkaguo kot sprehod na Šmarno goro, ker strmine same, ki jih je treba preplezati niso nič nevarnega, toda naše telo ni ustvarjeno za tiste ptičje višine, v katere se niti kondor ne spusti nikdar in ne planinski orol. Od višine 5000 m dalje ni najti nobenega sledu življenja več. Do tam še pridejo mravlje, še sepokaže neka rumena cvetka, v višini 4000 m je še mnogo ptičjega rodu, toda tam gori nad 6400 je pa že smrtna višina, kamor samo še človek hoče prodreti.

Poleg spremenjenega ozračja, ki je že samo vzrok, zakaj so le redki, kateri zmagajo tiste velike višine, je pa vodja ekspedicije ugotovil, da je še nekaj drugega.

Dokler človek enakomerno stopa dalje, dokler se giblje, si človek ohrani ravnotežje in jasno zavest. Če pa se človek ustavi, bodisi gori ali doli grede, pa četudi le za nekaj hipov, da bi opazoval podobo, ki se njegovemu pogledu nudi, nastopi takoj nekako omamljenje, ki človeka uspava in čebi se človek tisti omami prepustil, bi najbrže kar za vedno zaspal.

V tiste zračne višine so plezali oni dan.

Gospod Jože se je dosti dobro počutil. Najbrže so tisti večer prenočili na višini 5800 m in so nadaljevali pot naslednji dan. V višini 6950 m se je g. Jože ustavil in izjavil, da ne gre več naprej. Zato so ga tamkaj tudi pustili, ko so vse potrebne ukrenili. Nadaljevali so pot na vrh, kamor so tudi vsi srečno prispeli 7. marca ob 4 uri; bilo jih je šest po številu. Link je tedaj stopil že drugič na goro, ker je že lani prišel na njen vrh; Franke, k je posebno drzen planinec je bil pa kar v enem tednu že tretjič na vrhu. Zadržali so se na gori nekako dve uri, da so shranili dovolj zanesljivo stvari, ki so jih prinesli s seboj.

Dne 7. marca se je to zgodilo in so se nato veseli vračali nizdol. Dobili so gospoda Jožeta precej izčrpanega, a vendar ne onemoglega.

Poskusili so ga pregovoriti, naj se vrne v nižino in tamkaj čaka prilike, za nov poskus, da zmaga goro. Saj je vendar naravno, da je treba daljše priprave za tako pot, kakor so oni vsi bili v gori že en mesec in se šele sedaj drznili na goro.

Gospod Jože se ni dal pregovoriti. On da bo kar tam ostal in počakal, da drugi pridejo za njim in bo z njimi šel na vrh. Konečno se je vendar vdal. Samo malo bo še ostal. Odpotovali so navzdol. V gorski višini je ostal g. Jože sam, čisto sam.

Višina v kateri se jenahajal je bila nad 6900 m, torej komaj 70 m pod vrhom. Tiste dneve je bilo vreme zelo ugodno in jebil najboljši čas za pot na vrh gore. Par dni prej je en član ekspedicije, Franke, zelo drzen planinec, proti vsein predpisom voditelja, sam prišel na vrh Akonkague, od koder je prinesel kot dokaz bronasto ploščo, katero so pustili na vrhu lansko leto Čilenci,

ki so prišli na vrh, a sta se od petih vrnila samo dva.

Tisto ploščo, ki je imela napis: "Tukaj kjer me najdeš me pusti za vedno" je nesla nazaj ona skupina s katero je šel v gore g. Jože, ki je prišel do 6950 m.

Ker so na goro hoteli priti tudi še ostali člani ekspedicije in je bilo dogovorjeno, da jih povede g. Link, ko se vrne iz tiste poti na kateri ga je g. Jože spremljal, je g. Jože menil, da bi bilo najbolje počakati kar zgoraj, da pridejo drugi za njim in med tem bo že on dovolj okrepljen za nadaljno pot.

Da ga je gora nase vlekla je naravna stvar. Kaj je pač bolj naravnega kot to. Saj je bil komaj 70 metrov pod ciljem in ali naj sedaj popusti?... Gospod Jože, ki nikdar v svojem življenju ni bil vaju popuščati, ki je šel z neupogljivo voljo dosledno vedno za svojim ciljem, je tudi tedaj hotel svojo namero izvršiti. Tak je bil njegov značaj, ki v gori ni bil drugačen. Bil je v njem pač strasten planinec, katerega je obenem gnala tudi krščanska želja, da ponese na goro tudi križ, znamenje naše vere in celo to je želel, da bi daroval Bogu brezmadežno daritev v snežnih višavah tega najvišjega ameriškega gorskega orjaka...

Morda je res obljubil, da kmalu pride za drugimi — ali je to res tudi nameraval, tega pač ne ve drugi kot Bog sam.... Ura je bila tedaj že 8 zvečer.

Za ljudi bo za vedno ostalo znano samo to, da je 7. marca on ostal tam gori... Tisti dan so ga zadnjič živega videle človeške oči.

Zrtev viharja.

Akonkagua je zelo nevarna radi viharjev. Kar nenadno se zgrnejo grozeči oblaki in zagrmí strašen vihar, ki dvigne oblake snega, ki nosi grušč kot cestni prah, ki dvigne tudi človeka kot lahko peresce. V pol ure se podoba pokrajine temeljito spremeni. Toplo sonce in suh zrak sta že otajala sneg: vse do vrha je odprta pot po kopnem. Kar v hipu pa zavije vihar in goste snežinke drve z bliskovito silo in v hipu se nakopičijo velikanske množine snega ob golih stenah, divji prepadi zginajo pod snežno belino, na kateri nekaj hipov pozneje spet žari svetlo sonce... 200 km hitrosti imajo taki snežni viharji in je ni sile, s katero bi se temu navalu človek uprl.

Ko je ekspedicija oni dan 7. marca odšla v nižino, je komaj prišla do 5000 m, ko je zadivjala v gori taka silovita nevihta. Z grozo so mislili na strahoto nevihte, katero so slutili v višini, kjer je ostal g. Jože. Ali je obstal ali ga je vničilo.

Niso se drznili nazaj tisti večer in prav tako je bilo še dva naslednja dneva, ko so v gori divjali še novi viharji.

12. marca šele so šli spet v goro, da pogledajo. Na višini 5200 m je nevihta zalotila tudi dva člana ekspedicije. Našli so ju le napol žive. Njun šotor je kljuboval sili, bila sta pod 80 cm globokim snegom in če bi jima ne prišli na pomoč, sama bi se ne iztrgala več iz urzlega gorskega objema.

S strahom so stopali dalje proti vrhu, od koder ni bilo nobenega glasu in so slutili grozne novice.

14. marca se je slednjič trem posrečilo, da so premagali snežne ovire in slednjič zasledili s trudom tudi mesto, kjer je stalo šotorišče g. Kastelica.

Šotor jebil podrt. V njem so našli spalno vrečo, eno belo in eno črno nogavico, — imel je dva para nogavic, — njegove rokavice, cepin in še to in ono.

6 ur so nato naporno iskali sledov za pogrešanim. pri čemer je vodju ekspedicije šel mraz tako v živo, da so mu morali pozneje radi zmrzline odrezati dva prsta. Ničesar niso mogli najti. Nič niso mogli ugotoviti kam

bi truplo izginilo. Le o tem niso dvomili nič več, da je postal žrtev viharja.

200 m vstran je Link zasledil ledenik in domnevajo, da ga je vihar tjakaj treščil in od tam je zdrsnil v neznan globine... Ni pa izključeno, da je šel proti vrhu in tamkaj zadremal v večno spanje.

Z žalostno novico so se vrnili v šotorišče v Plaza de Mula in opustili vsako nadaljno raziskavanje, ker se je vreme tako spremenilo, da ni bilo več mogoče misliti na novo pot v goro.

17. marca so bili že v Puente del Inca in 18. marca že v Mendoza.

Zadevo so takoj vzele v roke tudi argentinske oblasti, da se tragedija pojasni. Večino stvari je pokojni g. Jože pustil v hotelu Puente del Inca. Vse njegove stvari je prevzela policija.

V Buenos Airesu je pa škofija odredila, da se njegova soba v Hogar Sacerdotal, kjer je 5 let mirno snoval svoje načrte, zaklene dokler se ne uredi zapuščinska zadeva pokojnega.

*

Bridko je odjeknila ta žalostna vest med Slovenci v Argentini. Sedem let se jepokojni z ljubeznijo prizadeval za dušni blagor med rojaki. Pred sedmimi leti so ga prav na Veliko noč prvič pozdravili s solznimi očmi, ko se je prvič zbrala okrog njega na velikonočni maši slovenska množica.

Na tej zadnji Velikonoči je bridkost orosila mnoga lica, ko jebilo povedano, da je nespremenljiva vest, da je gospod Jože Kastelic med rajnimi.

V načrtu je bilo, da bo on sam daroval na Pateralu sveto mašo, pa je prišlo tako, da je bila sveta maša zanj.

Naj v miru počiva njegovo truplo v snežnih višavah Akonkague. Saj je bilo njegovo geslo: naprej in kvišku... Bog pa mu je gotovo odmeril lepo plačilo

za vse, kar je s toliko ljubeznijo delal v božje čast in zveličanje duš.

*

Link sam mi je dal osebno sledečo izjavo, ki vso stvar docela pojasni. Govoril sem z njim 25. aprila.

4. marca je ekspedicija popoldne odrinila iz Plaza de Mula. Polagoma so se popenjali kvišku. 7. marca jim je ostal le še pot 200 m. Pot od tam do vrha je najbolj strma, toda nič nevarna, ker gre po nekaki tesni strugi.

G. Kastelic je le s trudom dohajal. Moči so mu pojemale, ker ni bil dosti aklimatiziran še. Na vsakih 20 korakov so morali zajemati sapo. Konečno, na 6950 m je g. Jože postal in ni hotel več naprej. Drugi so šli dalje. Na povratku so ga ravno tam našli. Franke, ki je bil od vseh najbolj pri moči, kajti vsi so bili do smrti utrujeni, je vzel na skrb g. Jožeta in ga je konečno le pregovoril, da je šel nazaj do najvišjega taborišča na 6850 m. Bila je ura 7 zvečer. Spravil ga je v spalno vrečo in je obljubil, da bo tamkaj čakal, kdaj prideta Schiller in Saenz, ki sta imela priti drugi dan, da gresta na vrh.

8. marca je bil krasen dan. Domnevajo, da g. Jože ni hotel več čakati in je sam poskusil pot na vrh. Popoldne je pa nastala snežena nevihta, ki je trajala kar šest dni. Slutili so spodaj, da se je moglo z g. Jožetom kaj zgoditi, a na pomoč mu niso mogli in ko so prišli 14. marca po dveh neuspelih poskusih vendarle na mesto, kjer je g. Jože ostal, so dobili prazen šotor. Dve uri so iskali okrog, toda nobenega sledu o njem nikjer. Zaradi visokega snega in silne utrujenosti niso mogli više, kjer bi najbrže njega našli, ko je zaspal in zmrznil, o čemer ni nobenega dvoma, ker v tistem mrazu nihče ne preživi 24 ur, če nima spalne vreče ali varnega šotora. Tega pa on ni imel s seboj, ker je oboje pustil na mestu 6850 m kjer jeostal 7. marca zvečer v najvišem taborišču.

Janez Hladnik.

Alpinizem v Andah in Aconcagua

Aconcagua, najvišji hrib Amerike, je vedno vzbujal pozornost teh par hribolazcev, ki v Argentini niso pozabili na ljubljene hribe. S svojo orjaško južno steno, 3000 m visoko, pretkano z ledom in navpičnimi skalami, nudi očesu najveličastnejši alpski prizor centralne argentinske Cordillere. Teh velikanskih dimenzij in to veličastno divjo gorsko naravo najdemo samo še v Himalaji. Ni mogoče primerjati tega gorovja z našimi slovenskimi planinami, tudi ne z zaledenelimi švicarskimi Alpami. Tam so mnoge koče, često srečamo človeka, narava sama je ljubeznjiva in nam nudi gozdovja, travnikov in svežih izvirkov v izobilju.

V Andah so razmere popolnoma drugačne.

Centralni del argentinske Cordillere se karakterizira s svojimi brezkončnimi skladi grušča, ki sem pa tja žari v čudovitih barvah in se vspenja proti vrhu hriba, kjer se dvigajo skalnate stene v večnem snegu in ledu. Globoke doline delijo posamezne gorske skupine do 3000 m visoke. V dolih in na planotah počivajo ledeniki, v dnu doline pa se vije potok. Ni drevesa, ne grma, mnogokrat niti bilke rumene trave ne vidimo, kmorkod sega oko. V dušo se veepi neizbrisljiv utis teh velikanskih dimenzij in te mrtve puščave; čutimo, kako smo majhni in brez moči v tej nedotaknjeni sovražni naravi.

Pri teh velikih razdaljah in v višini nad 3000 m je

treba varčevati s človeško energijo in zato je najboljše sredstvo za v hrib — mula. Pri nas bi se marsikateri nasmehljaj, češ to je lep alpinizem, jahati v gore! A tu je to neizogibno. Treba je nositi šotore in vso alpsko opremo, prehrano zase in včasih tudi za mule, za par tednov ali pa tudi mesecev. To je prava ekspedicija in ne izlet v gore.

Prvi problem je vedno aklimatacija človeškega organizma na te višine. Znano je, da se z višino zmanjša zračni pritisk in količina kisika. To občutita posebno sree in pljuča. Človek, ki ni navajen te višine, polagoma občuti pomanjkanje zraka in zračnega pritiska čim višje se povspenja, in to v večji ali manjši meri, ki je odvisna od njegove odpornosti in osebne predispozicije, ki je jako različna od osebe do osebe. To je znana gorska bolezen ali "puna", kakor jo tu imenujejo, proti kateri ni boljšega leka kakor vrniti se hitro nazaj v nižino.

Aklimatacija zahteva pri človeku ki gre prvič v tako visoke hribe, par tednov, da se telo privadi novim razmeram. Hribolazec, ki je že večkrat bil v teh višinah, se pa prav hitro zopet počuti dobro. Po navadi se vspejajo v etapah v višino in potem zopet povrnejo malo nižje, da telo preveč naenkrat ne trpi vsled višine, velikega mraza in vetra, ki vedno močno piše po teh gorskih velikanih.

Ako pomislimo na vse te teškoče hribolazca v Andah, lahko razumemo, kako da se je šele pred par leti razvil v mestih blizu Cordillere alpinizem in se je ustanovilo par alpinskih klubov. Preje se je le sem pa tja sestavila ekspedicija Angležev ali nemških znanstvenikov, ki si je stavila gotovi cilj, a o pravem alpinizmu ni bilo govora.

A vrnimo se k Aconcagui.

Kot najvišji vrh And (7040 m.), blizu prometnih sredstev: železniške proge in ceste v Chile, lahko dostopna iz Puente del Inca, je vedno vsakega turista vabila v svojo bližino.

Prvi ki je prestopil prag takrat še nepoznanega njenega kraljestva, je bil Dr. Güssfeld, ki je leta 1883 prišel iz Chile. Poskusil je na orjaški hrib čez ledenik na severni strani, ki danes nosi ime tega nemškega pionirja. Ni se mu posrečilo; a preiskal je dobro vso okolico in jo popisal.

Šele 14 let kasneje, t. j. leta 1897, je bil premagan v prvič ponosni velikan. Matias Zurbriggen, švicarski vodnik, ki je vodil angleško ekspedicijo Fitz Gerald, je bil prvi, ki je stopil na njen vrh. Mesece dni kasneje se je posrečilo tudi njegovima tovarišima Stuart Vines in Nicola Landi.

Leta 1906 sta bila v tej zoni Dr. Helbing in Dr. Reichert, ki sta preiskala lep del centralnih And, natisnala več kart in izdala jako zanimivo knjigo. Prvemu se je posrečilo dospeti na vrh Aconcague, Dr. Reichert pa se je moral vrniti. Drugi dan je ponovil poskus, a 50 m pod vrhom je moral odnehati radi silnega viharja.

Tekom naslednjih let je bilo več poskusov, ki so se vsi izjalovili, dokler se ni leta 1925 trem Angležem, Mr. Ryan, Macdonald in Cochrane posrečilo priti četrtič na vrh. Leta 1928 je hrib zahteval svojo prvo žrtev: Bazil Marden, angleški oficir, hoče sam, sredi zime, s smučkami na Akonkaguo. Ni ga več nazaj. Šest let kasneje so ga našli zmrznjenega in z zlomljeno nogo. Zasluga je plaz.

Leta 1934 je bilo znamenito za Akonkaguo. Kar dve veliki ekspediciji sta se je lotili. Italijani so poslali nekaj njihovih najboljših hribolazcev, ki so se razdelili po čilenskih in argentinskih Andah, a z malim uspehom. Prišli so na vrh hriba po navadni poti, ki so jo do sedaj vsi uporabili, a istega dne, 2 uri kasneje, dospe na vrh

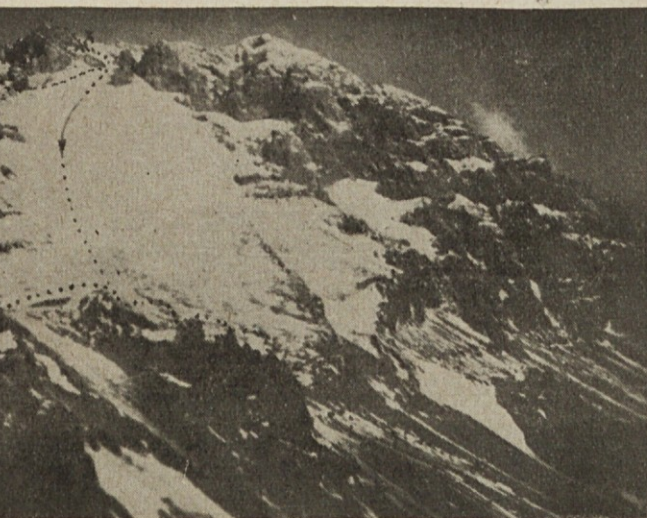
tudi druga ekspedicija, poljska, ki je ubrala popolnoma novo pot, z vshoda, po velikanskih ledenikih in z velikimi nevarnostmi.

S tem letom začnejo številni poskusi in uspehi na Akonkagui; alpinizem je postal dejstvo. Leto kasneje je prišel na vrh inž. Strasser iz Trsta in ki biva v Montevideu. Naslednje leto je bilo zopet par poskusov: Linkov je uspel, drugi ponesrečeni. Že več let preje je zmrznil tekem nevihte blizu vrha g. Stipanić, katerega so bajé sedaj izsledili. Kasneje je mladi severni Amerikanec plačal s smrtjo svojo neprevidnost, ko je v par dnevih hotel drveti na tega velikana And. Še dve življenji je zahteval hrib od ponesrečene čilenske ekspedicije, ki se je v nevihti zgubila. In zadnja žrtev je pa postal naš ljubi narodnjak, g. Jože Kastelic, ki se je priključil ekspediciji kluba "Alpinistas de Mendoza" pod vodstvom Linka, ki se je sedaj že v drugič povspel na Akonkaguo. A rekord pa ima gotovo neki priprosti mož, katerega niti imenovali nismo, vodnik Pasten iz Puente del Inca, ki najbolj pozna to goro in je pripomogel že mnogim k uspehu.

Vse te ekspedicije — razen Poljakov — so hodile najkrajšo in najlažjo pot, ki jo je prvi ubral Matias Zurbriggen. Na priloženem planu je dobro razvidna. Iz Puente del Inca, (2.800 m), postaja tranandinske železnice v Chile, se vstopi v dolino potoka Horcones in po njej proti severu do ledenika istega imena (Horcones superior), kjer so vsi postavili glavno taborišče (4.000 m.). V drugi etapi se prekorači velikanski obok grušča, ki nas privede do skalnatega grebena, kateri veže Akonkaguo s "Cerro el Cuerno". V tem grebenu je v višini 5500 m neko rudečkasto skalovje znano kot točka "Rocas Coloradas", ki nudi dobro zavetišče za šotor. Do tukaj vztrajajo ponavadi mule, tako da je "hribolazec" do sedaj pravzaprav samo jezdil in šele sedaj začne uporabljati lastne noge. Po omenjenemu grebenu gre pot — katero si je treba seveda iskati, ker ni govora o kaki stezi ali markaciji — navzgor do drugega manjšega grušča ki nas dovede do jarka, ki deli oba vrha Akonkague. Sedaj se začne malo plezanje na višjo skalnato pobočje višjega vrha — ki bi bilo prav lahko če bi bilo par tisoč metrov nižje — a tu zahteva vse zadnje sile, ki so ostale po dolgem in napornem boju z drččim gruščem, silnim vetrom in velikim mrazom, ki vedno vlada tu nad tem oblastno se dvigajočim vrhom. Na fotografiji, ki je vzeta iz pobočja "Cerro Cuerno", vidimo pot navzgor.

Ekspedicija Poljakov si je pa zaslužila posebno pohvalo, ker je, kakor že rečeno, ubrala popolnoma novo pot, ki je sicer bolj dolga, trudapolna in nevarna, a mnogo lepša in interesantnejša iz alpinskega stališča. Odšli so iz Punta de Vacas po dolini istega imena, krenili potem v dolino potoka Relinehos do ledenika. Tam so si postavili taborišče. Od tu naprej, vspenjajoč se po ledeniku Relinehos, to je iz vshoda, so rabili do vrha, 2 dneva hoje in plezanja po ledu, med velikanskimi težkočami vsled velikih razpok, mraza in vetra, in s polnimi nahrbtniki! Prenočili so dvakrat v ledu. Vse to v velikanski višini 7000 m kar je res izvanreden uspeh, na katerega so lahko ponosni Poljaki.

Vigor Domicelj,
tajnik odbora za alpinstvo.

Pogled na Akonkaguo iz severne strani. Označena je pot Strasserjeva. Isto pot je hodil tudi Kastelic. Označen je tudi kraj 6950 m. Na levi je označeno mesto 6480 m. — Primerjaj zemljevid na naslovni strani. Ta fotografija je vzeta iz Cerro Cuerno.

Pokojni Jože Kastelic nima več živih starišev. En brat je župnik in dekan na Jesenicah. Mlajši brat Vinko bo pel letos novo mašo. Prav na dan Jožetove smrti mu piše avijonsko pismo iz katerega smo razbrali, da ga pričakuje na novo mašo.

DVA SPOMENIKA

Če bi me danes kdo vprašal, ali se kesam, da sem prišel sem v Južno Ameriko, bi se ne upal odgovoriti na kratko, niti odločno z da, niti nasprotno z ne. Včasih se mi zdi, da sem prišel sem le zapravljat čas, ki bi ga mogel v domovini mnogo bolje uporabiti. Včasih, to je v trenutkih, ko bi si rad dopovedal, da sem vendar še v kakšno korist tukaj, v resnici pa ne vidim skoro nobenega uspeha svojega truda. Doma je bilo vse drugače. V šoli veselje s šolarčki, ki jim kar ni hotelo v glavo, da jih zapustim in pojdem v Ameriko, prav lepo zadovolženje nad napredovanjem raznih društev in organizacij, petje, igre, ob nedeljah in praznikih polna cerkev in toplá naša domača pesem. Pa naša lepa zemlja in naši zeleni hribi, cerkvice na njih, in strmi naši gorski velikani!

Staram se. Solnce se mi nagiba proti zatonu, rad bi pred nočjo še zavihnjal rokave. Pa sam kamen in pesek, plevel in osat, kamor se obrnem. Kaj mi je vendar padlo v glavo, da sem zapustil svoje rodovitno delovno polje in da sem prišel v to puščavo?

**

Sedim v kavarni "Union" v Ljubljani pri oknu, ki gleda na Miklošičevo cesto. Mimo gre jeseniški gospod dekan, brat našega gospoda Jožeta Kastelica. Posmehlja se mi skozi okno. Hiti na postajo, nima časa, da bi prisedel, zato stopim par korakov z njim.

Bral sem v "Slovenu", da se je njegov brat povrnil iz Južne Amerike. Rad bi z njim govoril, da mi kaj pove o naših primorskih izseljencih. Smo na tem, da obnovimo narodno obrambno delo in skrb za primorske Slovence doma in izven domače zemlje. Zato prežim na gospoda Jožeta, da mi pove, kaj delajo tam preko luže.

Gospod dekan me ljubeznivo povabi na Jesenice, kjer bom našel gospoda Jožeta. Konča kratko vabilo s ludomušno opazko: "Boste videli, da pojedete tudi Vi v Ameriko!"

Smejem se: "Niti na misel mi ne pride. Imam tu dovolj opravkov in v mojih letih nima smisla, da bi človek prevzel nalogo, ki zahteva mladeniško čilost, telesno in duševno!"

"Pa boste videli. Ostanem pri svoji trditvi, da pojedete v Ameriko!"

Obiskal sem jeseniški farovž. Gospod Jože mi je pripovedoval o svojih južnoameriških vtisih. V Buenos Airesu je največ primorskih Slovencev. Njega prav preveč ne marajo, češ da je Kranjec in da jih ne razume. Napadli so ga tudi v časopisih. "Oni hočejo Primorea. Pojdi Ti med nje."

"To si pa kar izbij iz glave! Saj pojde v kratkem gospod Hladnik."

"On tudi ni Primorec. Sicer pa imamo dovoljenje gospoda kardinala, da gresta tja dva naša duhovnika."

"Ne poznam gospoda Hladnika. Ne morem soditi. A mnogo mlajši je od mene."

Nekaj časa je gospod Kastelic stanoval v šiški in zahajal v pisarno Rafaelove družbe. Večkrat sva se videla. Vračal se je na svoj priljubljeni predmet, naj bi se vendar odločil za potovanje v Južno Ameriko in delovanje med primorskimi izseljenci. A vedno je našel pri meni isti odklonilni odgovor, da ne grem.

Prav takrat so se bile politične razmere doma toliko spremenile, da so mogli dozorevati razni načrti, ki smo jih s prijatelji napravili. Pogostoma sem moral v

Ljubljano radi udeleževanja teh načrtov. V najlepšem delu naj bi vse skupaj pustil in odšel?

Nisem pa računal z naravnost trmasto vztrajnostjo gospoda Kastelica. Deževati so začeli name napadi od raznih strani. Gospod Fink, izsejenski nadzornik v Ljubljani, se je med prvimi postavil na njegovo stran. Pri ljubljanski banski upravi se je bil ustanovil odbor za podpiranje siromašnih ljudi, katerega član sem bil tudi jaz. Gospod Fink je bil naš tajnik. Imela sva večkrat skupnih opravkov in on je marljivo izrabljaj te priložnosti, da bi mene po željah gospoda Kastelica obdeloval.

Neki dan sem ga našel v razgovoru z meni še neznanim gospodom, ki mi ga je predstavil kot šefa izseljenskega oddelka socialnega ministrstva, gospoda dr. Fedorja Aranicikija. Poznal sem takrat tega gospoda, svojega sedanjega predstojnika, samo iz dopisovanja. Bil je namreč takrat predsednik beograjskega odbora s podobnim namenom, kakor naš v Ljubljani. Zato je poznal tudi moja tozadevna prizadevanja. Vpričo tega odličnega poztavatelja izseljeniškega vprašanja je gospod Fink ponovil mnenje, naj bi jaz šel v Južno Ameriko.

Mislil sem, da se bodo podobni poizkusi opustili, ko sem tudi gospodu dr. Aranicikiju na njegovo častno in prijazno vabilo z zahvalo a odločno izjavil, da imam druge naloge, ki me čakajo, in da se ne smatram za sposobnega za to, da torej nikakor nisem voljan iti v Ameriko, ki zahteva mlajših sil.

Nekaj časa sem imel mir. Zatišje pred nevihto.

Brez moje vednosti je med tem gospod Jože obdeloval takratnega predsednika Rafaelove družbe, g. Kazimirja Zakrajšeka, da se je ta nekega dne pripeljal k meni v Račdomlje. Njegov prvi uspeh je bil, da sem se z njim spustil v pogajanja.

Danes sem še bolj nego takrat mnenja, da nisem bil ustvarjen za Ameriko. A vztrajnost gospoda Kastelica je bila večja od mojega odpora.

Ko sem bil že napol pripravljen na umik, se je vrnil s potovanja po Severni Ameriki naš gospod škof, dr. Gregorij Rožman. Vprašal sem tega svojega cerkvenega predstojnika, kaj meni o načrtih, da bi jaz šel v Južno Ameriko.

"Komaj sem stopil v Jesenicah na domača tla, sem že izvedel, da pojedete v Južno Ameriko."

To je bilo zopet maslo gospoda Kastelica.

"Ali želite tedaj, da pojedem?"

"Pustim Vam popolno svobodo, da se odločite. Po ysem pa, kar sem videl v Severni Ameriki, Vam rečem: Nimamo doma preveč duhovnikov. Vendar bi tudi petnajstim dovolil odhod, zakaj tu vseeno ne bo treba nikomur umreti brez svetih zakramentov. Tam pa je drugačna potreba."

Ta razgovor je bil zame odločilen. Privolil sem tedaj, da se zadeva predloži izseljeniški oblasti. V času pričakovanja na odločitev iz Beograda je gospod Kastelic s predavanji, članki po časopisih in razgovori prav marljivo skrbel, da bi slovenska in širša javnost bila obveščena o naših južnoameriških kolonijah in da bi se čimbolj zbudilo zanimanje za naše izseljence v inozemstvu.

Napravili smo za slovo od naše lepe zemlje tudi nekaj lepih izletov. Najlepši izmed vseh je bila tura na Triglav. Tovariš študentovskih let Lojze Filipič mi je

Gospod Jože - urednik

Ljudje smo kaj čudni. Na bližnjem radi samo napake iščemo in če le moremo slabo o njemu govoriti smo zadovoljni. In tujina nas seveda ne poboljša.

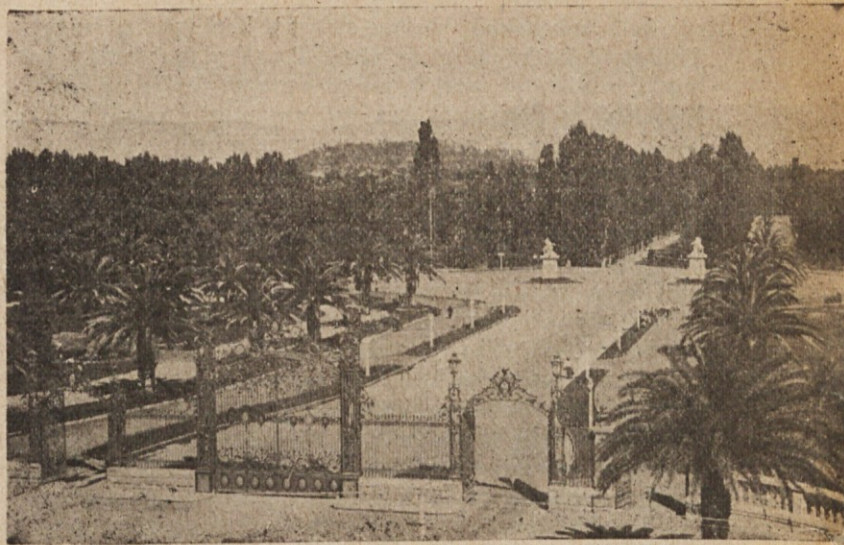
Živimo leta s kom skupaj in vendar ne vemo od njega nič lepega. Na tuje smo se podali. Eni iz političnih vzrokov, drugi ker v domovini nismo mogli najti posla, ali da rešimo dom propada. Nemara je tudi kdo pustolovske narave, in je sanjal, da se na tujem med in mleko cedi...

Toda če gre duhovnik na tuje, zakaj drugega pač, če ne da pomaga svojim rojakom ohraniti vero in s tem tudi pravo domoljublje. Če je doma duhovniško delovanje težko, je na tujem mnogo težje. Duhovnik, katerega Kristus v svojih apostolih imenuje "luč sveta" in "soj zemlje", mora iti skozi mnogo temot in težav zaradi ljudstva, ki pride k njemu navadno samo tedaj, ko išče tiste tolažbe, ki je svet ne more dati. Besede, ki jih Večni Učenik duhovniku pri mašniškem posvečenju po škofovih ustih reče: "Oč zdaj naprej te ne bom več imenoval hlapca nego prijatelja..." so samo poročstvo, da plašč, ki ga dobi na rame je križ, ki mu je naložen kot posebnemu ljubljencu božjemu.

Mi drugi na tujem, kateri nimamo domačega ognjišča, si poiščemo prijatelje in poznane, v družbi katerih se počutimo na pol doma. Duhovnik pa je sam. Med stanovskimi tovariši vedno ostane tujec deležen vsakršnega zapostavljanja, ki ga doleti. Vse to seveda rad prenaša za duševni in neredkokrat tudi telesni dobrobit svojih rojakov. Pa ko bi vsaj med svojimi našel pravo razumevanje. Kako rado se zgodi, da njegovo ravnanje pristransko sodijo in mu podtikajo nelepe namene. Ne razumejo ga.

**

Prvikrat sem videl našega č. gosp. Jožeta Kastelica ob priliki slov. službe božje na Avellanedi, na dan obletnice smrti kralja Aleksandra, 1. 1936. Pri pridigi se je najprej z ganljivimi besedami spomnil tragične smrti našega kralja, potem pa je pripovedoval dogodek, ki ga je doživel na domačih gorah kratko prej ko se je vrnil v Argentino. Pripovedoval je, kako se je dobil z nekim

Prizor iz znamenitega San Martinovega vrta v Mendosi

starejšim gospodom, ki je v družbi fantov in deklet s svojo brezbožno modrostjo uničeval njihova verska in nežna čustva. Potem sta se spustila z gosp. Kastelicem v pogovor in sprehajajoč se počasi, kar naenkrat postaneta pri visoki skalnati čeri, na vrhu katere zagledata križ, ki se je na večernem, od zahajajočega sonca ožarjenem nebu, odražal kot nadnaravna prikazen. Le-ta sončno ožarjeni križ je bil najboljši odgovor na napačne nazore tega gospoda, tako je končal rajni g. Jože. Pri tej priliki sem spoznal njegovo planinsko sree, planinsko sree duhovnika. Spominjam se tudi, kako navdušeno je pri drugi priliki govoril o orjaški podobi božjega Zveličarja na gori Coreovado v Brazilu, sicer pa ni bil gostobeseden o svojem planinstvu in je le bolj mimogrede omenil nekoč, kako je potoval na Mont Blank, najvišjo goro v Evropi.

Odkar je bil sedaj v drugič v Argentini, mislim, da noben rojak ni bil z njim toliko skupaj kot jaz. Njemu se inam tudi zahvaliti, da sem nekoliko izpopolnil moje skromno znanje slovenskega jezika. Ko je mimogre-

sporočil, da hoče praznovati petindvajsetletnico mašništva na Kredarici. Isto leto naju je v Gorici posvetil pokojni nadškof Sedej. Pojdem pa še jaz. Na moje vabilo se je gospod Kastelic z največjim veseljem odzval.

Na tej poti sem imel priložnost opazovati njegove odlične sposobnosti planincea, izredno varno in vztrajno hojo. Takrat jebilo kljub visokemu poletju izredno veliko snega še globoko do triglavskih jezer, koder smo se vračali.

Kdo bi takrat slutil na zasneženem vrhu Triglava ali pri hoji skozi naš krasni narodni planinski park ob jezerih, da so se ob tem našem gorskem rajju poslednjikrat pasle oči veselega, nad vse dobro razpoloženega planincea Jožeta Kastelica in da ga čaka redka smrt veleplanincea na vrhu enega najvišjih velikanov zemlje.

Med našim čakanjem se je ob nas poslovil gospod Janez Hladnik, ki mu je s posebno toploto priporočil "Duhovno življenje". Ko iz Beograda le ni hotelo biti odgovora, škoda se nama je zdelo časa, ko sva bila že odločena na pot, sva šla skupaj pogledat tja doli in sva tudi slednjič vse osebno uredila.

Tako je gospod Jože Kastelic s svojo vztrajnostjo premagal moj odpor in razne druge ne majhne ovire.

Ali je bilo dobro ali ne, naj sodijo Bog in ljudje, ki bi jih to zanimalo. On je prav gotovo želel le dobro iz čiste plemenite ljubezni do našega naroda in njegovih tako zapuščenih otrok v tujini.

Gospod Jože je po skrivnostni doslednosti umrl, kakor je živel: drzen, neustrašen in neupogljiv je bil v svojih namenih in načrtih. Šel je na Francosko za našimi ljudmi, nič ni vprašal, kako bo živel. Šel je v Ameriko za njimi, rekel bi na slepo, ko so drugi odpovedali, brez denarja, brez dohodkov, v trdni veri, da se bo že kako prebil. Ustanovil je slovenskim izseljencem v Južni Ameriki "Duhovno življenje", ne oziraje se na skoro nepremagljive težave, v katere je prišel radi tega.

Njegova drzna, neustrašna in neupogljiva narava mu je pripravila prezgodnjo smrt, a čudovit spomenik ima ta samsvoj sin naše zemlje, ta goreči slovenski misionar: veličanstvena Aconcagua bdi nad njegovim mrtvim truplom, pokopanim v večnem ledu.

"Duhovno življenje", ki mu je bilo, skoro bi rekel, najdražje na tem svetu, bo v kulturni zgodovini našega slovenskega naroda kot drugi spomenik njegov in bo skrbelo, da mu med Slovenci ostane trajen spomin.

dé zopet prevzel uredništvo "Duhovnega Življenja", sva bila takorekoč dnevno skupaj, ker zraven upravniskega dela, ki mi ga je poveril, sem zlagal tudi tekst kot linotipist ter imel tehnično opremo revije na skrbi. Zato naj mi bo dovoljeno na tem mestu izreči nekaj besed o našem č. g. Jožetu kot uredniku:

Zavedajoč se važnosti tiska v današnji dobi, se je hotel poslužiti tega novodobnega apostolskega pripomočka v kar najbolj veliki meri. Opremljen z redkimi lastnostmi za estetiko, je z nepovedljivo marljivostjo gledal na to, da je vsaka številka tako vsebinsko kot tehnično v dovršeni obliki izšla. Kot korektor je bil neizprosno, in tudi najmanjša napaka v tekstu se je morala korigirati. Česo bile že vse strani v stroju pripravljene za tisk in je on nenadoma zapazil, da bi vendar bilo lepše, če bi kak kliše prestavili, ali kak članek premestil, so strani zopet morale romati ven iz tiskarskega stroja in biti popravljene. Radi te pedantnosti v tiskarni bil priljubljen.

Pa je rad žrtvoval simpatije grafičnega sveta za dovršnost svoje revije! Le kdo bi pa popisal njegovo veselje in zadovoljstvo, ko je držal novo številko v rokah! S svetlimi očmi je gledal stran za stranjo in užival harmonijo blaglasnega slovenskega jezika z grafično umetnostjo. Urejevanje "Duhovnega Življenja" je bilo zanj glavni del njegove misije. Žal se njegovi načrti niso strinjali z ekonomičnim stanjem revije, ker le-ta se je še bojevala z začetnimi težkočami.

Znal si je poiskati dobrih zvez pri tukajšnjih revijskih krogih in s svojim olikanim vedenjem si je znal pripraviti vstop tam, kjer bi sicer gdo drugi našel zaprta vrata. Toda to ni bilo najbolj važno za obstoj revije! Da bi lahko izhajala taka, kot si jo je on želel, bi moral biti ustvarjen konzorcij za vzdrževanje, ali pa bi morala vsa obstoječa slovenska društva imeti vsaj odsek, ki bi imel za nalogo širiti revijo med rojaki; nekateri bi imeli tudi plemenito voljo za posebne prispevke v tiskovni sklad. Tudi to je bila njegova misel, da bi zra-

ven slovenskega izhajala revija tudi v srbo-hrvatskem jeziku in bi s tem krog naročnikov in dobrotnikov za mnogo narastel.

Toda kljub tej iskreni želji in prizadevanju za najlepšo slovensko revijo na tujem, so bile zapreke prevelike in zastavljeni cilj previsok. Upal je, da se ponudi kdaj pozneje ugodnejša prilika in se je s to mislijo odpovedal svoji glavni misiji med rojaki v tem sončnem jugu Amerike. Odložil je uredništvo. Ta žrtev ga je menda največ stala.

Lansko leto je bilo ko smo bili v razgovoru z nekim tujim gospodom. Na moč je hvalil "Duhovno Življenje", češ v kako čednem formatu da izhaja itd. Zdelo se mi je potrebno opomniti gospoda na to da sedi skupaj z ustanoviteljem in večletnem urednikom te revije. Žalosten smehljal, ki je tedaj zaigral okrog ustnic č. g. Jočeta, mi je pokazal, kaj ga je stalo odpovedati se "svoji" reviji.

Danes je vse to že zgodovina.

Čast. gosp. Jože! Tiho si odšel od nas in nisi se poslovil niti od Tvojih najožjih pozancev. Dogodek o križu na domačih planinah Ti je menda vdahnil prevzvišeno misel, zasaditi križ na vrhu najvišje gore, ki si jo kdaj videl. Tam gori v silni višini si hotel posvetiti tla z nekrvavo daritvijo žrtve na Kalvariji. Tam kjer še ni noben duhovnik maševal, si hotel kruh in vino spremeniti v telo in kri stvarnika veseljstva. Toda usoda je drugače hotela. Ti, ki si planine in gore tako ljubil zato ker človeka povzdigujejo, ker človeka boljšega naredijo, ker njegove misli v večne višave dvigajo, si tudi tam Tvojo pot dokončal.

Tisti, ki gleda na dobro voljo in ne na dela, se je zadovoljil s Tvojim dobrim namenom.

Pionirju slovenske službe božje v Argentini ustanovitelju in prvemu uredniku naše revije "Duhovno Življenje", našemu častitemu gospodu Jožetu Kastelicu v zadnji pozdrav

Andrej Lach.

SEDEM LET V FRANCIJI! Kako zelo so ga tam rojaki vzljubili, nam priča spominska knjiga, ki so mu jo pri slovesu poklonili.

Za fanta sreča je velika,
če dobrega ima vodnika.
Vodnik pa njemu je najboljši ta,
ki pot v nebesa mu pokazat zna!
Dober fant duhovnika zato rad posluša,
ker njemu prva skrb je čista duša.

Franc Janežič

Ali ni zadosti še težav bridkosti?
ali zdaj se bridko nam je vsem stožilo.
Ali res poslavlja se pastir od črede?
ali res ostavlja oče nas sred bede?

Res je tukaj trnja več kot evetja bilo,
ali zdaj sebridko nam je vsem stožilo.
Drugega ne znamo kot roke skleniti
in za srečo Vašo tu in tam prositi!

Družina Zupan

V stiskah in sili
videli bomo,
kaj smo zgubili

Rudolf Rože

Spominjajte se Vaših malčkov iz
Tucquegnieux!

Ko bi, gospod, nas male vprašali,
prav gotovo bi tukaj ostali.

Kar ste nas učili, hočemo spolniti.
Ko bi le hoteli Vi še tukaj biti!

Srečno hodite, pa kmal' se vrnite!

Ko legel mrak je na zemljo,
oziral sem se na okrog,
kdaj moj prijatelj prišel bo.

Mrak legal bo spet na zemljo.
Oziral jaz se bom zastonj.

Prijatelja k nam več ne bo!

Oj z Bogom, moj prijatelj dragi!
Spominjaj se me, ne pozabi!
Molimo, da se vidno v raji!

št. Biščak, Aumetz

Z veselim srem sem Vam prala,
pri sveti maši prepevala.
Zdaj pa vse to minilo je,
Zelo je žalostno sree!

Veronika Bišček

Je tu pa tam kak listič zletel z veje,
kar ni mi bilo pač v veselje.
A zdaj pa deblo samo se podira,
kako naj lističi žive brez njega!

Jaz listič tak sem eden,
ker Vi ste hrano mi dajali.
Za vse Vam dati nimam kaj!
Naj ljubi Bog Vam tisočkrat povrne!

Edi Globokar

Jesenski vetrovi čez polje bežijo,
kakor da v bohi z nami ječijo.
Magle prepregle so modra nebesa.
Prišla je grenka ura slovesa.

Kaj čemo reči? Tisočkrat hvala!
Da bi molitve vez z nami ostala!
Ko bodo v daljo Vas nesli valovi,
Spremljajo naj Vas z nebes blagoslovi!

Jožefa in Anton Janežič

25 LET V SLUŽBI GOSPODOVI

REVERENDO PADRE SUPERIOR

Al celebrar los 25 años de su ministerio en el altar para dispensar las riquezas de la gracia de Dios, continuando el sacerdocio de Nuestro Señor Jesucristo, nos adherimos espiritualmente los integrantes de la colectividad eslovena al homenaje que en tan grande día se le tributa al Rdo. Padre.

Como desterrados han venido muchos de los nuestros, pero este país tan generoso nos abrió sus brazos y con su afecto hizo que nos sintiéramos menos extranjeros al damos la patria y el hogar que nos faltaba.

Una representación de este afecto la encontramos en la Paternal, conociendo al Rdo. Padre Gaspar Cañada en su dignísima persona que con un corazón realmente paternal atendió a estas ovejas, abriéndonos las puertas de su parroquia, dando lugar a nuestro culto, abrigando también al primer Capellán de la colectividad eslovena, el deplorado padre José Katelic.

Para nosotros el nombre de "Paternal" tiene su

31 marca je Paternal praznoval srebrno mašo pri ljubljene g. župnika sv. Neže, superiorja Očetov Kamilov, čast. Gasparja Cañada.

Nenadno je padla med nas ta novica in bi jo želeli tudi mi primerno proslaviti. Niti teden preje nismo tega vedeli in zato je bilo nemogoče preložiti našo pot v Berisso. Ostati smo morali le pri pisanih častitkah. Le nekateri so pravočasno zvedeli in so osebno prisostvovali svečani sveti maši.

Naj sedaj vsaj naše glasilu izrazi naše čestitke, kot izraz hvaležnosti slovenske naselbine v Buenos Airesu, ki je bila na poseben način deležna blagoslovljenega dela slavljenega "slovenskega župnika".

Rojen je bil slavljeneec 1892 v Mosquerelu, v prov. Teruel, v krajih, ki so bili pozorišče odločilnega boja ob koncu španske revolucije. Doma iz podeželskega mesta s 3000 preb., je dobro spoznal življenje preprostega človeka in zato tudi z velikim razumevanjem zna svetovati in pomagati potrebnim. Še deček je začel zahajati v šolo Kamilov in je s 17 letom stopil v red. Slovesne obljube je napravil z 20 letom. 20 marca 1915 je bil posvečen za duhovnika.

Ker je bil ne le odličen po svojih umskih zmognostih in neumorni delavnosti, temveč tudi vzoren v čednostnem življenju, so mu predstojniki kmalu poverili odlične posle.

Najprej je bil vodja profesov in je odlično zaslu-

explicación en el dignísimo corazón del Rdo. P. Gaspar Cañada.

Cuántas dificultades se presentaban en los asuntos variadísimos ha sabido allanar; lo prueban los libros parroquiales de los bautismos y de los matrimonios llenados con nuestros apellidos.

Su digna persona ha sido la que acudió siempre a nuestras fiestas, elevando así el brillo de las mismas.

Ha sido hasta tal punto "nuestro" que a fin de acercarse más a nosotros, nos dió la inmensa alegría de hablar con las palabras de nuestro idioma, dándonos una prueba más con este simpático gesto de su cariño a los hijos de nuestra humilde nación.

Es pues para nosotros un sagrado deber el hacerle llegar en este día especial nuestra gratitud a su inmenso bondad. Por eso decimos al unísono: Bog plačaj! ¡Dios se lo pague!

Padre, que Dios bendiga sus nobles aspiraciones, que derrame su bendición abundante sobre sus trabajos.

Bog blagoslovi Vaše delo!

žen za ustanovo lastnega zavoda v Madridu, ki ga je vodil več let. Postal je nato provincijal za Španijo. Njegovo delo je ustanova nove hiše v Bilbao, kjer je deloval s čudovitim uspehom do 1931.

Tega leta je padla nanj teška naloga, da ustanovi novo redovno provinco v Argentini. Z velikimi težavami se je bilo treba boriti, toda z njemu lastno ljubeznivostjo je pridobival vedno več zaupanja in v enem letu že je bil imenovan za župnika cerkve sv. Neže in je kot tak postal tudi oče Slovencev, ki so bili v tistem času koncentrirani na Paternalu.

Malo bo Slovencev, ki tega častitega božjega duhovnika ne poznajo. Vsi tisti pa, kateri so imeli z njim kaj posla, so se takoj prepričali, kako blago srce ima.

V tej deželi je za človeka tujca že veliko veselje, če ga kdo ljubeznjivo sprejme. To veselje je P. Gaspar dal vsakomur, ki je prišel do njega. Toda še več. Tudi slovensko ga je pozdravil in šel na roke v vsem, kar je bilo mogoče.

On je bil tudi, ki je dajal dve leti gostoljubno streho rajnemu G. Jožetu, ki je dal na razpolago tudi svojo cerkev, da se je v njej vršila slovenska služba božja, ki je vsestransko podpiral vsa naša prizadevanja za strnevanje vseh dobrih Slovencev in je zatorej naša prijetna dolžnost, da se pridružujemo častitkam ob njegovi slovesnosti in mu kličemo, da ga naj Bog živi še mnoga leta.

NA AKONKAGUO . . .

O svoji drugi ekspediciji poroča Franke med drugim tudi tole, kakor beremo v mendoškem dnevniku "Los Andes":

Dne 4. III. je bila na "Plaza de Mulas" na prostem sv. maša, ob 15.30 se je pa podal v taborišče v višino 6.400 m, z voditeljem ekspedicije g. Eturom, Antogninijem, Semperjem in gospodom Kastelicem. Pozneje se jim je pridružila še gospa Link in López, slednji so se jim pridružili v višini 5.700 metrov.

Dne 5. III. so omenjeni člani, razen Antogninija, odpotovali na višino 6700 metrov in se utaborili v šotoru, ki ga je pustil Link 1. 1938. Taborilo je v njem 7 ljudi, dasi je imel prostora samo za 2 osebi.

Dne 6. III. soob 13 h odpotovali na višino 6900 m. Ker niso imeli živeža, niti tople pijače, sta se voditelj

ekspedicije in g. Franke odločila da gresta na vrh po steklenico bencina, ki jo je tam pustil Franke za časa prvega plezanja v vrh gore. Prinesla sta steklenico in čilensko spominsko ploščo v taborišče na višino 6.900 m ob 24 h. Tako so torej mogli uporabiti samovar in vsi pričujoči so se pokrepčali z dobrim čajem.

7. marca ob 13.30 h je vsa družba odpotovala na vrh, samo g. Kastelic je ostal na 6.950 m. Izletniki so dospeli na vrh ob 15.30 brez posebnih težav. Ostali so na vrhu 2 uri in 30 minut. Dospevši na vrh so bili vsi globoko ginjeni in so jokali vsi razen Franka, ki pravi o sebi: "Jaz sem trd za take stvari". To je bila najštevilnejša družba, ki je doslej dosegla vrh Aconcague.

Čilensko spominsko ploščo, ki sta jo voditelj ekspedicije in Franke prinesla z vrha, so izletniki nesli zopet na vrh in jo položili na prejšnje mesto, ker je imela na

Našemu dobremu pastirju!

Pred sedem leti ravno za veliki teden smo zvedeli veselo novico, da prihaja med nas slovenski duhovnik čast. g. Jože Kastelica.

Z nepopisnim veseljem smo ga sprejeli med nas, tembolj ker nam je prinesel še tople pozdrave od naših dragih od doma. Na velikonočno nedeljo nam je prvo mašo bral. Cerkvica sv. Neže je bila nabito polna.

Z odprtini očetovskim srcem, kot duhovni oče nam je oznanjal božjo besedo; klical in vabil nas je skupaj na Paternal, kjer je bila na Avalos 250 cerkvica sv. Neže — naša cerkev. Kako je bil vesel kadar nas je videl veliko zbranih! A bridko mu je bilo tudi veliko krat, kadar nas je bilo malo; tedaj se mu je iztrgal bolesten vzdih in je rekel: Bog pomagaj! Veliko več bridkosti je užil med nami kot pa dobrot. Za dobro je bil največkrat slabo plačan, a tega ni nikdar potožil in ne pokazal svojega gorja. Vedno je bil prijazen in vesel kot najbolj srečen človek na svetu. Vedno mu je igral našmeh na ustnah. Kolikokrat se je pošalil, da ga siromaki prosijo miloščine on pa nima za tramvaj.

Kolikokrat je z nami v družbi prepeval naše pesnice. S tem je pozabil svoje skrbi, nam pa je delal veselje.

Neumorno je deloval med nami. Iskal je za tistimi, ki so bili poročeni brez Boga in jih je pripravil za cerkveno poroko, prav tako je krščeval otroke, ki so ostali zanemarjeni do tedaj. Na vse načine nam je hotel biti v vsestransko korist.

Bil je pastir in je hotel biti svojim dober pastir, a imel je tudi neposlušnih ovac, takih rojakov, ki ga niso hoteli ali pa ne mogli prav razumeti. Eni so ga pa vedno prav razumeli in tisti ga ne bodo nikdar pozabili: to so bolniki, katere je tako ljubeznivo obiskoval!

Na vse načine se je prizadeval, da bi nam napravil korist in veselje.

Za veliki euharistični kongres nas je navdušil, da smo zbrali denar za slovenske zastave, da so med drugimi tudi naše plapolale na kongresnih slovesnostih. Še danes se z njimi postavljamo pri vseh naših slovesnostih; z njimi romamo v Lujan, one nam dvigajo naš ponos in nam delajo veselje. Njegova zasluga so in zato nam bodo ostale kot trajen spomenik njegov med nami.

Bridko mu je bilo ob kongresu, ko so prihajali zastopniki vseh narodov, le slovenskega ni bilo. Moral se je opogumiti in tudi on je stopil v dolgo vrsto in čakal, kot da prosi miloščine med ostalimi narodi, da spregovori besedo kot zastopnik Slovencev. Nikdar ni še po-

V Berissu 31. marca popoldne.

slušala tolika množica slovenske besede.

Ustanovil je živi rožni venec, ki nas je družil v molitvi in vabil k božji službi.

Ustanovil nam je krasno revijo, ki jo željno čakamo vsaki mesec. Kako skromni so bili njeni začetki, to dobro vemo; danes je naš ponos, najboljša izseljenska revija. Od kraja pa so bili nekateri listi, ki nam jih je dobri g. Jože delil v nedeljo po sv. maši.

Tako se je med nami prizadeval in ni odnehal, čeprav mu niso bili za njegovo delo vsi hvaležni. Skrbel pa je tudi za naprej. Saj je hitel tudi v domovino nazaj, da je dobil in pripeljal v Ameriko pomočnike in naslednike, čč. gg. Doktoriča in Hladnika.

7 let je minilo in ravno za sedmo obletnico smo zvedeli žalostno vest, da so nam argentinske gore ugrabile našega ljubega in nepozabnega gospoda Jožeta Kastelica.

Na njegov godovni dan, na sv. Jožefa, ko smo mu vsako leto ponesli vesela voščila, smo letos zaplakali, pisana voščila, ki smo mu jih poslali, so pa ostala neodpečatena — njegova roka je že odrevenala, njegove oči so se zatisnile.

Mesto naših godovnih voščil smo molili za pokoj njegove duše.

Naj v miru počiva sredi planin, katere je tako ljubil! Bele planinke, žlahtne cvetke slovenskih planin, katere je čuval kot dragoceni spomin na našo gorsko domovino, so se spremenile v blestečo snežno odejo, ki ga je zakrila v visokih gorah, kjer čaka pokojno večnega vstajenja.

Naj v miru počiva naš dobri pastir! Pepca Furlan.

zadnji strani sledeči napis: "Želimo, da ta plošča ostane tukaj, in, da je nihče ne odnese". Izletniki so našli na vrhu termometer, ki so ga odnesli s seboj. Pustil ga je tam Ryan leta 1925. Ugotovili so, da je bil največji mraz 30°. Mislijo, da je isti termometer imel že Stipanič. Odnegli so tudi kovinsko cev z bronasto ploščo na kateri je bilo vtisnjeno ime Alpskega društva iz Turina in imena italijanskih hribolazcev v l. 1935. Cev, v kateri so bile podobice je pustil Link l. 1936.

Mendoška ekspedicija je pustila na vrhu zastavišče mendoškega planinskega društva, zastavo, ki nosi podpis provincialnega gubernadorja ter spominsko ploščo zgoraj omenjene ekspedicije. Razen tega so pustili tudi zavitke cigaret, vžigalice in prazne steklenice. Vse to so vložili v nahrbtnik in navalili nanja težko kamenje. Ostala je na vrhu tudi knjiga "Libro de Cumbres", ki jo je pustil Franke v svoji prvi ekspediciji. Končno so

postavili na vrhu kamenit spomenik 4.50 m visok.

Ob 16 so izletniki zapustili vrh in so ob 23.30 h prišli v taborišče na višini 6.700 m, kjer jih je prenočilo 6, vsi, razen g. Kastelica, ki je ostal na 6.950 m in čakal, da pride Schiller. Naslednji dan so ob 8.30 h odšli proti Plaza de Mulas. Ob 11.30 so srečali na 6.400 metrov g. Chillerja in Saenza. Ko so se po 3 dneh polni veselja sešli jih je zajela strašna burja. Med gromom in bliskom, kar se le redko zgodi, je pričelo snežiti. Kljub nevihti so se izletniki podali na pot proti Plaza de Mulas, dasi niso radi debele snežne odeje videli poti. Ob 18.30 ko so srečno dospeli tja, so se veselo pozdravili z izletniki, ki so prišli iz Puente del Inca. Dolgo v noč so praznovali vesel prihod in Franku so donele od vseh strani čestitke in hvale v najbolj izbranih besedah.

(To poročilo je bilo spisano, predno je Franke zvedel za usodni dogodek s g. Jočetom.)

PRVI MAJNIK

Praznik dela se slavi ta dan. Kako po pravici! In kako potrebno je, da bi vsak človek znal delu dati pravo vrednost! Zakaj malo je tistih, ki delo prav cenijo. Nekateri ga zaničujejo: — tisti, ki brez njega lahko žive; drugi ga kolnejo: — kateri morajo trdo delati.

Eni ga iščejo: — kateri brez njega živeti ne morej.

Kako malo pa je tistih, ki ga blagoslavljaajo!

To pa delajo samo tisti, kateri vedo, da je delo od Stvarnika človeku dana naloga, da svoje telesne in umske sile smotrno uporabi.

Tak človek s svojim delom zadovoljen živi in tudi

Bogu služi, ker božjo voljo vrši. Kdor ne dela tako, svoje življenje zapravi.

Delo pa ima svojo polno vrednost le tedaj, če je posvečeno tudi z molitvijo. Tistemu kristjanu, kateri vsako jutro svoje delo daruje Bogu, ga zvesto vrši in tudi zvečer ne pozabi na svojega Stvarnika, je svoje delo dal ne le gospodarju, ki mu da zaslužek, temveč tudi Bogu, od katerega bo prejel šele v polni meri sad svojega dela.

Brez Boga je delo za človeka le neprijetna dolžnost.

Vera v Boga in molitev pa delo človekovo posveti in mu zagotovi večno nagrado.

GOSPOD JOŽE MED SLOVENSKIMI IZSELJENCI

Na svetu je vsakovrstnih ljudi: delovnih in lenuhov, slabih in dobrih in tudi lahkoživeev, ki jim ni mar drugega kot lastna udobnost. Človeška slabost je to; po drugi strani pa je čisto naravno, da človek skrbi najprej za sebe in svoje.

Dober oče skrbi vedno najprej za dobrobit svojih otrok. Dasi bi to osebno ali svojo skrb lahko imenovali tudi sebičnost, je vendar resnica, da prav odtod prihaja eno veliko, kar je v očetovstvu in materinstvu najlepše in za obstoj človeštva najpotrebnejše.

Redki so danes ljudje, ki v svojih osebnih potrebah in udobnosti pozabljajo na sebe in se žrtvujejo za druge. Čeprav so redki, pa vendar so. Posebno med nami izseljenci jih najlažje spoznamo. Saj sebičnež se navadno zakoplje v svoje stvari svojega delokroga, ki ga zahteva poklic, a izven tega ostanejo popolnoma neznani širji javnosti, dočim požrtvovalnega človeka vidimo povsod, tudi tam, kjer ne išče osebnih koristi.

Eden teh ljudi, ki se žrtvujejo pa ne žanjejo zasluženega priznanja je bil tudi pok. g. Jože Kastelic.

Kot duhovnik ni ostal v ozkih mejah svojega poklica, posebno tesnih v izseljenstvu, kar bi mu osebno mnogo bolje služilo, če bi računal le na vso udobnost, marveč se je žrtvoval in udejstvoval tudi drugod čeravno je to naši izseljenski javnosti, vsaj mnogim ostalo neznano.

Kdor pozna pokojnikovo izseljensko življenje iz prvih let med nami, vidi v njemu moža, ki je okusil vso grenkost izseljenskega življenja kot najbrže nobeden naših izobražencev.

Ko sem pred sedmimi leti prišel iz dežele v Buenos Aires nisem vedel kam bi se obrnil. Kmalu sem slišal o "slovenskem Paternalu" in slovenski službi božji. Res nisem bil tako vnet katoličan ali takšen kot me je moja mama učila, kar res ni nič čudno spričo tolikih križpotov mojega življenja, vendar me je zanimal slovenski življenj v tujini. Na Avalos 250 je slovenska služba božja, sem zvedel ter stopil pogledat.

Slovenske litanije in petje je bilo zame po tolikih letih tako nekaj novega, tako veselo presenetljivega, da si ne more predstavljati ne verjeti kdor sam ne doživi tega. Toliki slovenski obrazi, slovenski duhovnik. — Sam sebi nisem mogel verjeti. Sami naši domači pogovori pred cerkvijo. . . Če bi bila še lipa pred njo bi bil mislil da sem v domovini. Vse bi najrajši objel od veselja, z vsemi bi bil rad govoril, saj že štiri leta nisem slišal ne govoril slovensko. Tu sva se spoznala z pok. g. Jožetom, ki je imel bogato knjižnico katere sem se z velikim veseljem poslužil.

Pa ne samo jaz marveč vsi ki jih je zanimalo dobro čtivo. V dvorišču g. Jožeta smo imeli sleherno nedeljo po molitvah lepo pošteno zabavo, pred vsem petje, ker g. Jože je imel bogato zalogo pesmaric, ki jih je razdelil med nas.

Tako je postalo tu zbirališče bodisi moških, ki niso hoteli vsakršno zabavo, ki jih v obilici nudi bogato in razkošno velemesto, in ki so vse prej kot dobre in poštene; še bolj pa žensk, ki so v službah ter imajo samo par nedeljskih popoldanskih ur prostosti. Posebno za one, ki se niso udejstvovali v naših društvih je bila to edina zabava.

Kakor že rečeno g. Jože ni živel v izobilju, ker služba slovenskega izseljenskega kaplana mu je dala preskromnih dohodkov, ter je parkrat moral iti za nekaj časa po privatnih zaslužkih ter se je med nami govorilo: "G. Jože so odšli na počitnice". Resnica je pa, da je šel v službo privatnega učitelja k neki bogati pobožni katoliški družini na deželi, kamor ga je gnala potreba.

Pokojni g. Jože ima veliko zaslug, ki jih je stekel v času obiska v domovino. V velikem dnevniku "Slovincu" smo brali dopis, ki je zahteval izboljšanje in red v službi na dobrobit izseljencev in to tako odkrito in neustrašeno, da je bil zato baže klican na ministerstvo socijalne politike, kjer je neustrašeno zagovarjal izseljenske interese; prav tako v znameniti spomenici za izseljenski kongres v Ljubljani.

Veliko zaslug ma tudi za naša tukajšna društva iz časov ko ista niso bila z našimi oblastmi v tako dobrih stikih in odnošajih kot sedaj.

Pred kratkim mesec sem čital njegov ogromen spis obsegajoč čez sto strani, ki je bil poslan v domovino. Obravnava položaj in potrebe nas izseljencev.

Skratka: pokojnik ni bil samo izseljenski duhovnik, ampak mož, ki je storil veliko dobrega za nas izseljence v Argentini kakor tudi prej v Franciji.

O tem nam najbolj jasno priča tudi njegova nesreča, kajti če bi bil duhovnik in nič drugega, mu ne bi bilo do tega da nam da častno ime. Pač ne bi tvegäl ponesrečenega poskusa, katerega si tukajšna javnost ne ume tolmačiti, ker vidi v duhovniku samo pobožnega moža, ki je želel na višini imeti sv. mašo. Le mi ta njegov korak lahko razumemo če mislimo nepristransko.

Zato vsi, ki smo g. Jožeta dobro poznali ter njegovih del ne gledali skozi barvane naočnike, kar se med nami kaj rado zgodi, globoko obžalujemo njegovo smrt ter nam bo ostal pokojnik v častnem spominu.

A. Podlogar.

Ko je zbesnela "Srebrna voda"

Oni dan me je vreme ukanilo. Vedno sem trdil, da če brez dežnika grem od doma, pridem domov suh... Ono nedeljo, 14. aprila sem tudi šel brez dežnika z doma, tudi domov sem prišel — brez njega, toda moker pa tudi. In nič čudnega! Saj so mi dobri ljudje posodili dežnik, pa je šel v cote... Tako nemilo je vlekel vshodni veter, da je bilo odveč upirati se mrzlemu nalive z dežnikom.

Toda kdo bi slutil, kaj bo prinesel naslednji dan. Na Saavedri so mi sicer rekli, toda bolj za šalo, da ne bom mogel čez potok... Tamkaj jim res ni bilo hudega, toda naslednji dan so začele strašiti čudne novice.

Boca, Dock Sud, Sarandí, Villa Domínico, Quilmes, Berazategui, Berisso (Iánús, Wilde, Avellaneda... Vse kraji koder žive naši ljudje. Kaj bo šele v Delti...

Šele v sredo mi je bilo mogoče, da pogledam, kaj je z našimi.

Saj veste, da vsakega najprej boli najbolj, kar mu je najbližje. Kako je torej z našimi, to me je skrbelo in zato sem zavil doli na Avellanedo, da pohitim še naprej.

V višini 1 m se vleče po vseh stenah črta, ki označuje, do kam je segla voda. Blizu mosta Barracas stoji velik mlin. Pa poglejmo, sem si mislil, toda kar zastal mi je korak. Velika skladišnica vreč se kopiči tamkaj v ozadju. Vodoravna črta kaže, do kje je segla voda. Tri vreče in pol visoko... Kdo ve koliko tisočev vreč moke je zalila blatna voda!

Šel sem dalje mimo velikih skladišč žita, lanu, volne in kož. Cel potok umazane vode je tekel iz črpalke. Voda je zalila podzemne prestore, kjer stojijo stroji. Nagnusen smrad je puhtel iz skladišč, kjer je voda namočila tisoče nakopičenih lož. Tamkaj malo dalje na strehi so razgrnili volno, katero je povodenj zalotila; sušili so kožo, ki so se napojile.

Kdo ve, kako zelo so prizadeti tudi naši rojaki?

Vstopil sem k Utroševim.

Hvala Bogu! Nihče ni utonil. Še nekam dobrovoljno so se mi prismejali naproti.

Hvala Bogu! Srečno smo prestali, toda bilo je strašno. Poglejte tamle, je kazal Mlinar, vdrla se je streha. Pobila nam je svetnike na omari in Fani se je vsul omet na glavo.

Kaj pa posteljina in obleke? Ali ste rešili suhe?

Kar na stolice smo postavili posteljo in nanjo nametali vse in žlofotali po vodi kot žabe. Vse nam je ostalo suho.

In tole? Sem zapazil veliko luknjo v Utroševi kuhinji?

Ko je voda odtekala je vse to izkopala in skoro se je podrla tale omara, tako sem zvedel in so mi pokazali čnar, ki so jo v naglici podprli, ker sicer bi šla na tla.

V naši kapeli, kjer imamo mašo, je bilo vse polno vode. In vendar je bil tisti zavod šenajbolj zanesljiva hiša v celem kraju. Tjakaj so se zatekle stotine ljudi iz bližnje okolice. Saj je tamkaj edina nadstropna hiša. Tako pobožni še niso bili nikoli sosedje one kapele.

Le kaj je bilo pri Beli, tamkaj v pasaje Unión. Menil sem, da je tamkaj med najnižjimi točkami Avellanede.

Začudil sem se, ko me je smehljajé pozdravila Hedevika. Zvedel sem, da ni bilo niti toliko vode, da bi dosegla blazine na postelji. Pa tudi če bi, saj so vse

dvignili nekaj više. Prav nič se jim ni zmočilo. Bela sam je pa tudi imel dela, ker je moral nositi na streho hišne prebivalce. Vse polno vode pa je še sedaj pod podom.

Podobno so si pomagali povsod. Nekaterim se je kaj zmočilo, drugi so si pa vse rešili. Celo v "konventizu", kjer je bilo na dvorišču vode do vrh glave, so blazine ostale suhe. Vse so nagromadili na mize in omare.

Kaj pa v društvu? Skrbelo me je za harmonij.

Vse v redu, tako sem že naprej zvedel. Tereza in pomočnik v trgovini sta rešila harmonij. Tamkaj je pa bilo tudi zares treba zagrabit. Saj je bilo vode še v sobi en m visoko. Le zapisniki, ti so se nam pa namočili.

Po nekaterih ulicah je bilo vode za človeka visoko. Nekateri naši rojaki so se ob tej priliki zares lepo izkazali, ko so pomagali prizadetim. Cel dan in noč niso vtegnili pomisliti niti na grižljaj okrepčila in se neumnomo, brez spanja prenašali po zalitih ulicah ljudi, ki so potrebovali pomoči.

Skrbelo me je, kaj je z našimi. Stopil sem, da vidim, če je povodenj koga spravila v težko nesrečo. Hvala Bogu, da so vsi znali spretno pomagati.

Šel sem dalje, da vidim, kako je bilo v Sarandí.

Na Salto pri Samsovih sem najprej potrkal.

Na dvorišču se je sušila obleka.

V slabem času nas najdete, gospod Janez, pa vendar je lepo, da ste prišli gledat. Vse nam je namočilo. Tako hitro je pridrla voda, da ni bilo mogoče vsega oteti. Hvala Bogu, da nam je vsaj posteljina ostala suha! Jaz sem mislila, tako je nadaljevala Veronika, da je voda od dežja in sem zametavala vrata z zemljo in cementom, toda nič ni izdalo. Voda je vdrla iz odtočnega kanala in nevtogoma rastla...

Stopal sem dalje. Pri Družinovih sem našel ženo vso bledo. Gotovo se je prehladila v povodnji, tako sem sodil. Pa mi je kmalu pokazala mlado hčerko, ki jo je pred tednom kupila. Nato mi je pripovedovala, kako jo je zalotila povodenj. Mirno je spala in dete prav tako. Ura je bila nekaj čez šest. Mož je odšel na delo, toda ker ni mogel naprej radi vode, se je vrnil in prav zadnji trenutek je bilo, ker voda bi zalila v spanju ma-

Nekaj obrazov z vinske trgatve "Slovenske Krajine"

ter in dete. Takoj je bila pri roki tudipolicija, ki je njo in dete odpeljala in so jo dali v roke dobrim ljudem, kjer je bila pod varno in toplostreho. Doma so imeli 75 cm vode. Sam božji angel jo je varval!

Tamkaj živi še več naših družin. Na voglu Ceballos in Zarate je njihovo središče. Do vseh sem stopil, da vidim, kako so prestali to težko preskušnjo.

Marsikaj škode imajo, to jeres, toda znali so si tudi pomagati. V takem slučaju je najvažnejše, da človek ohrani glavo. Naši ljudje so se dobro držali. Na mize so postavili stolce, nanje in na omare so nametali posteljino in obleko in kar se je dalo. Po nekod so kar doma čakali stoje v vodi, ali kje od tal, ali pa na strehi, če so ji mogli zaupati, nekateri so pa šli s policijo in požarno brambo iskati bolj zanesljivo zavetje. Vsi pa so živeli ure strahu in groze. Kako bi ne. Saj je voda vse bolj rastla in valovi so drveli tamkaj še prav posebno, ker je prav v bližini most južne železnice, ki teče po visokem nasipu. Skozi nasip in strugo potoka, ki se je to pot obrnil nazaj, se je vlivala peneča voda z nebrzdano silo. V 10 minutah je iz nič narastla do kolena. Kaj bo, če bo šlo tako kar naprej. Kaj če je sodnji dan, so trepetali ljudje. Kaj naj počno? Ali naj molijo, ali naj svoje stvari rešujejo, ali naj beže?

Nekateri so imeli živali. V ozemlju med železnico in reko je poginilo zelo mnogo krav in prašičev. Koliko se je utopilo kokoši, tega bi nihče ne vedel, koliko psov in mačk je zginilo. Pa saj niti tega nemorejo dognati, koliko ljudi se je vtopilo.

Onstran železniškega nasipa je bilo vode mnogo več in je povzročila po nekod pravo razdejanje. Blagor njim, ki so imeli zidane hiše, da so mogli vsaj na strehi varno čakati, kaj pride. Z velikimi čolni je hodila pomoč in reševala tiste, katere niso valovi zajeli in že utopili. Tamkaj je voda prihrumela že ponoči, že ob 2 h zjutraj.

Pri Ivaničevih, v Sarandí, ki žive v lepi hišici na San Pedro 597 so morali pobegniti. Od 8 ure zjutraj in vsi premočeni so ždeli na strehi v neprestanem dežju. V hiši je bilo kar kmalu 1.60 m vode. Njihov prašič si je pa pomagal s plavanjem in nazadnje obsedel na bližnjem drevesu kot vrana. Žival 70 kg teška se je rešila.

Skozi mostove pod železnico je vdrla voda ob 6 uri in ob pol 7 uri je bilo že vse pod vodo. Na Avellanedo je pridrla voda ob 7 uri. Tako da je očitno, da je to pot povodenj prišla od morja. Reka se je nazaj obrnila, ker jo je gnal velik vihar, ki je divjal na morju.

Pri Tomšiču sem dobil ženo vso blede, ki se je ravno kar vrnila domov. Mrzla voda jo je prehladila do kosti. Pri Svetecu je morala žena v posteljo. Kako se ne bi prehladila, če je bila pa do vratu v vodi in če ni šteno jed.

bilo mogoče poskrbeti niti za suho obleko niti za po-
Po nekod so bili vsaj doma ljudje, da so hitro reševali svoje stvari. Drugod pa niti to ne. Zgodaj zjutraj so že morali na delo. Ob pol 6 ure že mnogi odhajajo in so tisti dan prav tako odšli in nekateri so zavrtili nazaj, ker je bil promet že ustavljen, drugi so prišli domov šele zvečer in so našli žalostno razdejanje.

Prišel je mož domov, pa ni našel žene in otrok. Žena je iskala moža. To je bilo posla in joka oni dan 15. aprila.

Mala Sračukova Delija je ostala sama z brateem. Toda dekletce je reševalo stvari na mizo, nazadnje so pa še njo in brateca rešili iz hiše.

Herman Korpič je s skrbjo brodil visoko vodo proti hiši. Je kar je, tako si je mislil. Vsaj živi smo ostali. Toda kaj je s kokošmi, kaj s prašičem, kaj s psom?

“DESETI BRAT”

je najznačilnejša slovenska igra.

Ni Slovenec, kateri je ni nikoli videl!

“SLOVENSKI DOM” jo uprizori

25. MAJA ob 9 uri zvečer

v Armenski dvorani (Acevedo 1353)

Komaj je prestopil prag, že se je oglasil prašič. Uboga žival je preživela povodenj. S prednjimi nogami se je popel na remeljne svijaka in tako pokonci stoječ držal glavo iz vode. Pravo čudo božje, kako se je to svinčce ohranilo. Pes se je zatekel na kurnik.

Tudi kokoši so se jim samo tri utopile. Prišla pa jim je v vas dolga kača, ki so jo našli med posodjem v kuhinji.

Veliko razdejanje je napravila voda po Boži in Doek Sudu. Pri usmiljenkah, ki imajo zavod na Dock Sudu, je bila voda tolika, da je prevrgla oltar v kapelici. Miheličevi mami je šla voda v vse lonec. Sama je morala pobegniti v gorenjo hišo. Ona je na Dock Sudu menda najbolj prizadeta med našimi. Občutno škodo trpi klobučar Pipan, širca ki ima vinsko trgovino in v gostilni in trgovini pri Juriču.

Zelo prizadeti so Kandusovi, Klinčevi in Marčevi na Cruceciti, kjer je bila voda visoka 2 metra.

V Berissu so bili tudi močno prizadeti. Bilo je vode do 1.50 m.

V Bernalu, Quilmesu in Berazategui ni segla voda do naših ljudi. Tudi v Lanusu ni bilo nevarno.

Na Piñeyru so jo tudi nekateri dobili veliko v hiše.

Najhuje prizadeti so naši rojaki v delti. V Recreo Europa trpe 3000 \$ škode v tem, kar je odnesla voda miz, stolov, oprave, praznih in polnih steklenic.

“SLOVENSKA KRAJINA”

6. aprila se je vršila veselica, ki je kljub slabemu vremenu lepo izpadla.

Že priprave na vinsko trgatv so dale priliko članom, da pokažejo dobro voljo in so se članice posebno lepo izkazale z delom za umetno cvetje in vence in zastavice. Večer za večerom so se zbirale v društvu in je bilo za kinč zares lepo poskrbljeno. Posebno zahvalo izreka odbor Jožetu Kerecu.

Dobitki za srečkanje so bili večinoma darovani. Glavni darovi: Balazie Karel: samovar na plin, Erös Mihael: veliko torto, Ivan Hozjan: steklenico vermuta in še nekateri drugi neimenuvani.

Posebno zahvalo izreka društvo sledečim, ki so prispevali kot vstojnino posebne prispevke: G. minister dr. Cankar, Benčec, Pintarič in Küzma. Tudi ostalim vso zahvalo. Čisti preostanek prireditve je dal 161 \$.

Na seji odbora 10. aprila se je ugotovilo, da je v društveni blagajni gotovine 401 \$.

Darovali so: po 2 \$ Tratnjak St., Zavec A. in Kutuša Jož.; po 1 \$ Škraban St., Krajeer K., Štefanjec J., Knapp J., Sapač K., Ritoper Š., Horvat P., Škaper J., Bohar A., Kramar Š.; 1.40 \$ Vrečič F.; po 0.50 \$ Škaper Agneza in Tereza.

Društveni podpredsednik Andrej Lah je radi zdravstvenih razlogov moral pustiti svoje mesto. Odbor mu za svoje dosedanje delo izreka toplo zahvalo. Na njegovo mesto je bil postavljen Luis Šeruga.

Dr. Blanco, primarij 8. sobe v bolnici Fiorito je sprejel nalogo društvenega zdravnika. Naslov: Heredia 1268.

Društvena knjižnica posluje ob sobotah od 19—21 ure in po službi božji.

✦ **Umril je Don Orione**, skromen italijanski duhovnik, svoj čas Don Boskov gojenec, ki ga pa ni hotel obdržati, kajti, tako mu je Don Bosko sam napovedal: Bog te jedoločil za druge stvari in tiste načrte božje je ta veliki mož tudi izvedel.

V Tortoni v Italiji je začel kot bogoslovec z malim oratorijem, v katerem je zbiral ob nedeljah poodne fantiče.

Predno je bil posvečen za duhovnika je s škofovim dovoljenjem otvoril zavod za revne dečke. Tako se je tiho pripravljala pot njegovi "Divina Providencia".

Ko je bil 1908 veliki potres v Messini, je njegovo delo stopilo pred široko javnost. Hitel je na kraj nesreče in spravlil v zavetje na tisoče osirotelih otrok, katerim je služila prav tedaj dograjena zgradba v Rimu. O tedaj je bil razvoj njegove ustanove čudovit.

Glavni cilj, ki ga je imel pred očmi, je bil na kar najuspešnejši način odpomoči nesrečni brezbožni vzgoji in se je boril za versko šolo v siromašnih delavskih predelih.

Ni pa pozabil tudi nesrečnih žrtev življenja in grešnih strasti. Zanje je ustanavljal zavetišča "Cotolengo", imenovana tako po sv. Benediktu Cotolengo, ki je ustanovil tovrstno prvo ustanovo v Turinu.

Njegovo veliko srce ga je prineslo tudi v Argentino. V Italiji je ustanovil velika zavetišča za onemogle v Genovi in Milanu, na Poljskem, v Sev. Ameriki, v Čile in več v Argentini.

Zares nosi ta ustanova po pravici ime "Božje Previdnosti", kajti iz nič je rastlo iz nič se je vzdrževalo in tako gre naprej. Sama krščanska ljubezen je, od katere žive tisoči siromakov, ko so osameli in pohojeni obstali na poti življenja.

Na Avellanedi, kjer je kapela slovenske službe božje, je nad kapelo velik prostor, v katerem živi čez sto takih siromakov. Samo krščanska ljubezen, katera je vodila tega svetnika, more navdihniti ljudi, da ne pobeagnejo iz tolike človeške mizerije, kakor jo kažejo tisti trpini.

Tistim, kateri katoliški cerkvi očitajo vsakovrstne nerednosti in s tem opravičujejo svojo versko mlačnost ali pa nemara celo svojo šovražnost do vere, naj kar takele sadove vere pogledajo, pa bodo razumeli, da ima katoliška cerkev pravega duha Kristusovega.

Delo božje previdnosti je njegovo delo za vzgojo otrok in za hiralnice. Bog je delo Don Orijona naravnost čudežno blagoslavljal. Saj je med ljudstvom vse polno govorenja o čudežih, katere je on napravil; da jepomnožil živila i. t. d. Vse polno je tudi takih, kateri so se k njemu, ki je živ užival solves svetnika, obrnili za svet in je on na čudovit način rešil zadevo ali dal tak nasvet, da se je stvar srečno uredila. Narod ga že sedaj časti za svetnika. umrl je 13. marca star 68 let.

"EL PUEBLO"

argentinski katoliški dnevnik praznuje letos 40 letnico. Znani katoliški laik Manuel Estrada, sloviti katoliški vzgojevalec, je že preje začel z drugim dnevnikom, leta 1900 pa je stopil pred javnost "El Pueblo", ki je v svoji 40 letni borbi preстал marsikatero težko urico, kajti javnost je bila tedaj mnogo bolj nasprotna verskim načelom, kot je danes. Toda dnevnik so zavedni možje z velikimi žrtvami vzdrževali in je danes kaj pomemb-

na postava med tukajšnjim tiskom.

Ne more se ponašati z velikimi palačami, pač pa se lahko pohvali s tem, da je vedno dosledno zastopal resnične koristi naroda in s tem strnil stalen krog svojih bralcev.

V poročevalski službi sicer ni kos največjim dnevnikom, toda kar se tiče informacij in orientacije v razvoju dogodkov, mu mora vsak dati odlično priznanje in ga zato tudi našim rojakom toplo priporočamo. Saj je to edini katoliški dnevnik.

Tekma čez drn in strn se je vršila v Carigradu za balkanske države. Zmagal je Slovenec Kotnik Jože, ki je 7500 m pretekel v 24 min. 40.4 sekundah.

Na Tepanjskem vrhu pri Slov. Konjicah so pogoreli trije posestniki: Faktor, Videčnik in Sirec.

Sv. Lovrenc na Dravskem polju. Fantje so imeli duhovne vaje. Mladina je priredila lepo akademijo. — Kap je zadela berača šovinea. Ravnokar je s petjem hotel dokazati, da mu smrt ne more do živenga in da bo prej umrla Frasovka, kjer je bil v gostilni, pa je omahnil mrtev.

V Črnomlju je praznoval trojni jubilej brivce Šveiger. Pred 60 leti se je rodil v Vranovičih. V Ameriki je postal brivec in vrši svojo obrt že 30 let. Praznoval je pa tudi srebrno poroko.

Na Plačin pri Sevnici smrt pridno žanje: 85 letni Miha Pajek iz Vosoč, 74 letni mlinar Matija Centrih iz Vejce, Miha Gračner iz Podpečja, Helena Gračnar iz Brda, Ana Zakovček iz trga in Amalija Zapušek, 50 letna mati in žena iz Dola so odpotovali v boljše domovino.

Turnišče. Cvetni sejem je bil letos v snegu. Bolj slabo še je bilo pa to, da so se tedaj fantje tako napili, da so se stekli. Nekateri so odnesli teške rane.

Pri Sv. Sebeščanu je bil lep misijon od 3—10 marca. Zaključna procesija z gorečimi bakljami skozi temni večer je napravila nepopisen vtis.

✦ **Umril je v Radohovi vasi** pri Sv. Petru na Krasu Franc Rebec po domače Jozetov, trgovec in posestnik.

✦ **Umril je od mrtvouda na sejmu** v Sežani Ignacij Brgoč po domače Brncov posest. in gostilničar doma iz Klenka pri Sv. Petru na Krasu.

Poplave v Slov. krajini. Iz Renkovec poročajo: Ko so nastopili toplejši dnevi, se je začel sneg naglo taliti in je z njegova dela Prekmurja prihajajoči potok Ledava naglo narasel, Ker je še voda na večih krajih bila zamrznjena, struga ni mogla zmagovati vse vode, zato je ista prestopila bregove in tudi na več krajih razdrla nasipe. Posledica je bila ta, da je del naše vasi, Turnišča in Nedelice bil pod vodo, ki je napravila ogromno škodo. — Tudi iz Lendave prihajajoči ljudje so pripovedovali, da so se Ledava, Kobiljanski potok itd. v spodnem toku razlili preko svojih strug in napravili mnogo škode, zlasti v Lendavi, Treh mlinih, Benici, Lakoših, Renkoveh in Dadmožaneh.

✦ **Ljuba Davidovič**, vodja srbskih demokratov je umrl 19. febr. Star je bil 76 let. Bil je eden najmarkatnejših srbskih politikov, eden redkih, ki so imeli smisla za upravičene težnje Slovencev in Hrvatov. Za naslednika v stranki je bil izvoljen Milan Grol.

✦ **Dr. Alojzij Pollak**, mlad duhovnik široke izobrazbe, nadvse ljubeznjiv v svoji službi kot ljubljanski škofijski tajnik je umrl star 29 let. Pokojni je bil iz znane Pollakove rodovine, mati njegova je sestra dr. Pogarja, tržaškega škofa.

Šentjurski proces, v katerem je bil obsojen dekan mesta Kranj Škrbec in senator Brodar in še mnogi drugi rojaki, je sedaj dobil povsem drugo barvo. Sodišče je zadevo ponovno vzelo v roke in je bil bivši poslanec Mravlje obtožen, da je krivo pričal. Mravlje je bil sicer oproščen, sodišče pa je ugotovilo, da dekan Škrbec ni izgovoril besed "živijo republika", kakor je pričal Mravlje in drugi, ki so na njegovo inicijativo krivo pričali. Zaradi krivega pričevanja jebil dekan Škrbec po nedolžnem obsojen na eno leto zapor.

✦ **Zlatomašnik Pipan** je umrl v Gorici 18. febr. Rojen je bil v Škrbini na Krasu, študiral je v Gorici in Trstu. Služboval je najprej v Kastvu, nato pri Sv. Antonu pri Kopru, kjer je bil vnet duhovnik a tudi pridn zadržan delavec. Ustanovil je posojilnico pri Sv. Antonu, pa tudi sicer je kaj aktivno posegel v javno življenje Istre. Njegovo truplo so prepeljali v rojstno vas Škrbino.

✦ **Anton Miklus**, dolgoletni podgorski občinski čuvaj je 86 let star umrl v Gorici.

V Erzelju nad Vipavo pri Poldetu bo ostal še nadalje sveti Leopold hišni svetnik. Oče sin in hči so imeli isti dan god. Sin je odšel v svet. Priženil se je pa spet Polde k hiši. Tako bodo godovali spet vsi na dan svetega Leopolda. Tako je zapisano v kroniki, ki poroča o porokah letošnjega predpusta.

✦ **Emil Ljalek** vladni svetnik je v visoki starosti končal svoj tek v Celju. Bil je eden izmed najaktivnejših borev na severni meji. Velikanski pogreb je pokazal, kako priljubljen je bil pokojni profesor. Boril se je za slovensko Koroško.

Slovenski fotografi so se odlično izkazali. Nemška firma Rolleiflexa je razpisala nagrade za najboljše izdelke z njenimi aparati. 30.000 tekmovalcev se je priglasilo za 500 nagrad. Slovenci so dobili prvo, tretjo, peto in sedmo nagrado. Podobno je bilo z natečajem v Luzernu v Švici. Od 10 nagrad so dobili tri prve Slovenci.

Jugoslavija v Italijanski knjigi. Znani pisatelj mons. Iv. Trinko, predstavnik beneških Slovencev je objavil v Udinah precej posrečeno knjigo "Storia politica, letarica ed artistica della Jugoslavia" v kateri je predstavil italijanski javnosti najvažnejša poglavja iz jugoslovanske kulture.

Prešernov sonetni venec, ena najlepših pesnitev v našem jeziku je sedaj tudi komponiran, da ga lahko zaigra dober orkester. Komponiral ga je L. M. Škerjanc. Njegovo izvajanje bo največja senzacija v programu Glazbene Matice.

Mariborska stolnica, častitljivi srednjeveška cerkev, je tekom stoletij (v 12 stoletju je bila zgrajena) precej spremenila svojo obliko. V zvezi z regulacijo Slomškovega trga so izdelali tudi načrt, kako tej lepi cerkvi vrniti polnost lepote, ki jo je nekoč imela.

Cesta Ježica—Domžale bo kmalu modernizirana. Spomladi se bodo začela dela, ki bodo stala 14 milijonov.

Špekulantom v Jugoslaviji so stopili na prste. Sprejet je bil ukrep, da bodo obtožene špekuliranja s cenami poslali v koncentracijska taborišča in na prisilno delo. Edini način pač, kako zavarvati stalnost v cenah!

Dve tovarni za celulozo bosta zrastle na Štajerskem. Zastoj tekstilne industrije je dal podjetnikom to misel, ki obeta lepa zaslužke, ki bo pa tudi zaposlila

mного delavnih rok. Eno bo zgradil Hutter drugo pa Deutsch.

Toplice pri Novem mestu. 80 letnico je obhajal Matija Legan, značajan mož. 4 leta je bil tudi on v Ameriki.

Mirna peč. Strašna zima preganja ljudi in zajec, ki vničujejo mlado sadno drevje. Pri Cesarju Antonu na V. kalu pa so zakurili ta ogenj, da je bilo 50.000 Din škode. Pogorel je skedenj in krma in gospodarski stroji.

V Sv. Barbaroi v Halozah se je vršil velik sadjarski tečaj. Umril je Hajdenkov Tone iz Paradiža.

✚ **Zmrznul na poti domov.** Oni dan se je vračal iz Francije Anton Bokan, star 36 let iz Skakavcev. Silna zima je ustavila ves promet, zato je hodil peš. Tisto noč je bilo mraza za 26 stopinj pod ničlo. Neda-leč od doma je onemogel obležal. Pokojni Anton Bokan je bil edini sin, pa se z očetom ni razumel. Leta 1936 je prišel iz Francije in je doma napravil okrog 30.000 din s kvartanjem in pijančevanjem, potem pa se je spet vrnil v Francijo. Zakaj je zdaj prišel domov, je še nepojasnjeno, ker o svojem prihodu ni nikomur pisal, denarja pa je imel s seboj le 22 Din. Očividno zato tudi ni hotel prenočiti v Murski Soboti, ampak jo jekar peš mahnil proti domu.

PREKMURSKE NOVICE

Urednik Jožef Klekl so bili operirani v Ljubljani. Bolezen jih je nenadno prije-la na zasedanju banskega sveta v Ljubljani. Operacijo so srečno prestali.

V Soboti je bil mladinski tečaj, ki se ga je vdeleževalo 50 fantov.

Iz Doleževja vzemo, da se most na Muri premaknil in je moralo priti vojaštvo na pomoč. Pri popravilu sta utonila dva človeka, ki sta padla pod led in so mrtva šele potem izvlekli, ko so led razstrelili.

Duga ves je živela v strahu pred volkovi. Graničarji so enega ustrelili. Huda zima jih je dvignila. Velik sneg je podrl več streh.

V Turpišču so dobili dolgo pričakovane ogle, ki so nekaj jako popolnega. Koštal- se 105.000 Din.

Dobrovnik je imel veliko senzacijo z malim balonom, ki je priplaval kdo ve od kod. Nič niso mogli ugotoviti izvora, ker je bil prazen.

Na zasedanju banskega sveta sta govorila za prekmurske koristi g. Klekl, ki je opozoril zlasti na nekatere nerednosti sodobnega življenja, katere naj banovina s svojimi organi odpravi. Svetnik Bačič iz Grada je med drugim opozoril posebno na cigansko nadlogo. Predložil je potrebo da se v Gradu osnuje okrajno sodišče in da naj se bi razdelili dve veleposestvi.

✚ **V Srednji Bitsirici** je umrl 86 letni Dunko Marko. Zima je bila tako ostra, da je še sveti Matija ni zmogel, ker ni razbil leda na Muri. Še v mareu so se vozili čez zamrzlo reko.

V žižklh so 25. febr. praznovali že 20 letnico, odkar so prišle k njim šolske sestre. Ne le otroci temveč tudi vsi odličniki in društva so ob tej priliki javno izrekli hvaležnost za veliko delo, ki ga dobre sestre vršijo.

V Beltincih je sleparil ljudi neki pustolovec, ki se je izdajal za učitelja poslanega od vojaške oblasti in je izvalil iz ljudi marsikako vredno stvar, češ da jih bo poslal njihovim, ki so vpklicani v vojaš- šino.

Zdravstveno skrbstvo v Sloveniji vidno napreduje. Posebno značilno znamenje no-

vega časa so profituberkulozni dispenza- riji. Uspešno je ta deloval tudi v Soboti, kjer je bilo pregledanih 2011 oseb v preteklem letu. Za novo leto se bo nabavilo spet za 15.000 Din novih aparatov.

Iz G. Lakača je bila predstavljena pri- ljubljen učiteljica Milica Glavnik. Vsa deca je plakala za njo.

Tvrtkova. Kapucinski bogoslovec Ke- rubin Salaj je sprejel 17. febr. v škofiji Loki nižji mašniški red in bodo v Tvrt- kovi doživeli prvič slovesnost nove maše.

V Vidoncih je bila 1938 dograjena ka- pela sv. Antona, ki pa je imela še nekaj dolga. Letos so se zganili sezonski delavci iz kraja in so zložili za celo kritje dolga.

✚ **Iz Sobote** vzemo, da je umrl v Buda- pešti Hartner Geza, star 68 let. Bil je pred vojno poslanec za Goričko. Po vojni je živel v Gradu. Šel je v Budapešto na operacijo želodeca in je podlegel. Bil je zelo bogat. Imel je posestva v Švici, na Madžarskem in v Nemčiji. Pokopan je bil v Gradu, kamor so ga pripeljali. Njegov sin je župan v Soboti.

V Črensovce pride za kaplana Zver Šte- fan, doma iz Lipe, dosedanji priljubljeni kaplan Rous Matija pa gre v M. Soboti.

Fërma v dekaniji Murska Soboti: v to- rek, 14. maja pri Sv. Mariji na Tišini, v sredo, 15. maja pri Sv. Nikolaji v Murski Soboti, v četrtek, 16. maja pri Ev. Marti- ni v Martjanaj, v petek, 17. maja pri Sv. Sebeščani v Pečarovcaj, v soboto, 18. ma- ja pri Sv. Trojici v Gornjih Petrovcaj, v nedelo, 19. maja pri Sv. Mariji v Mar- kovecaj, v ponedek, 20. maja pri Sv. Ni- kolaji v Veliki Dolencaj, v nedelo, 26. maja pri Sv. Mariji pri Gradi, v ponde- lek, 27. maja pri Sv. Kozmi i Damijani v Kuzmi, v torek, 28. maja pri Sv. Jürji, v sredo, 29. maja pri Sv. Jeleni na Pertoi, v četrtek, 30. maja, pri Sv. Jožefi na Cankovi.

Dekanija Dravsko polje: v nedeljo, 14. aprila pri Sv. Juriju v Hočah, v ponedel- ljek, 15. aprila pri Sv. Mariji v Slivnici, v torek, 16. aprila pri Sv. Ani v Framu, v sredo, 17. aprila pri Marijinem Vnebo- vzetju v Cirkoveah, v četrtek, 18. aprila pri Sv. Mariji na Ptujski gori, v soboto, 20. aprila pri Sv. Lovrencu na Dravskem polju, v nedeljo, 21. aprila pri Sv. Janžu na Dravskem polju.

Dekanija Trebnje, na Kranjskem: Treb- nje 26. maja, št. Lovrene 27. maja, čatež 28. maja, Sv. Križ 29. maja, Mirna 30. maja, št. Rupert 31. maja, Trebelno 1. ju- nija, Mokronog 2. junija, Tržišče 3. junija, št. Janž 4. junija.

Dekanija Litija: Zagorje, v nedeljo, 21. aprila.

Marko Bajuk, znan glazbenik, eden najbolj zaslužnih mož iz Bele krajine, ro- jen v Drašičih, je bil imenovan za ravnatelja klasične gimnazije v Ljubljani.

✚ **V Gorici** je umrla **Lojzika Kranjc** lastnica znane gostilne na senenem trgu.

✚ **V Planini pri Vipavi** je pokosila smrt 79 letnega Janeza Kobala, 75 letnega A- lojzija Bačarja. Tudi nekdanja šolska strežnica Rozalija Rešeta je doživela.

✚ **Iz Bat na Banjski planoti** vzemo ža- lostno zgodbu, 33 letnem krojaču Vincen- cijju Kogoju, ki je umrl kot žrtev zime. Šel se je posloviti od rojstne hiše v Z. Lokovecu; na potu proti domu ga je zate- kila taka zima, da obstal in šele čez teden le napol živ spet prišel med ljudi. Mesto k poroki jemoral v bolnico in v hladni grob.

V Sostrem pri Ljubljani je praznoval

Ob grobu Leopolda Kraja na čakariti. Predsednik G.P.D.S. mu je spregovoril besedo v slovo.

50 letnico župnik Franc Verec.

Na Trški gori pri Novem mestu je praz- novala 90 letnico Jera Kraševka, ki s svo- jimi 90 leti še vedno gre v nedeljo v me- sto k maši. Rojena je bila v Straži. V mladih letih, pravi je bilo vse drugače. Ljudje niso kleli. Všolo ni nič hodila. Bratoi je otroke naučil g. župnik. Šole pa ni bilo. Ima pa še eno prijateljico, Boš- tjanko, iz Vavte vasi, ki je od nje še sta- rejša.

✚ **Franciška Pegan**, rojena Bežjak v Gaberjah na Vipavskem je umrla v No- vem mestu stara 88 let. Njena družina je v N. mestu dobro poznana, kjer imajo tr- govino, Turkovo.

Hrvatje, ki so dobili svojo banovino so zavzeli nasproti Slovencev povsem novo stališče. Slovencev v Zagrebu in Saraje- vu kakor tudi po drugih hrvaških mestoih se nič kaj dobrega ne obeta. Tako se pri- tožuje zlasti slovensko glasilo v Sarajevu "Zora."

Jugoslavija na velesejnih. Oficielno se je Jugoslavija vdeležila velesejmov v Lipskem na Nemškem, v Plovdivu na Bolgarskem, v Lionu, v Milanu. Vdeleži- la se ga bo tudi v Budapešti.

✚ **Podzemlju** se je dogodilo, da sta mož in žena Malešič iz Vranovič ležala hkra- ti na mrtvaškem ožru in sta tudi skupaj v grobu. Hiša je pa ostala čisto prazna. V Gradu se je pošta preselila v Ma- celetovo hišo, sedaj Plutovo.

V Metliki je huda zima zelo poškodova- la trte. Zaključen je bil trimesečni gospo- dinjski tečaj, ki ga je obiskovalo 24 de- klet. — Cene na sejmu so bile za vole od 5—7.25 Din, kar pomeni znaten po- rast cenam. Vse se draži.

✚ **V Batujah** na Vipavskem je zapustil cerkvene ključe **Anton Vetrlih**, desna ro- ka pokojnega župnika Lebana, za kate- rim je odšel v večnost. — V Selu je umrl Jožef Mermolja.

V Kozani v Brdih jebilo veselo ob po- roki posestnika Peršolja, ki je pripeljal nevesto Angelo Sirk iz Blažene družine na Višnjerku.

Nesreča v premogovniku v istrski Raši je zahtevala 86 smrti in 100 ranjenih. Eksploziv je plin v globini 250 m in na nesrečo ravno v času, ko je bilo v rudni- ku največ ljudi. Mali rudnik je Italija po- večala in je zaposlenih v njem več tisoč delavcev.

V Tolminu se vrši 3 mesečni sirarski tečaj.

V Kalu nad Kanalom so dobili novega župana v osebi Alberta Bodigoia ki je začasno prevzel mesto dosedanjega E. Casanega.

Novi fašistovski tajnik za oGriško je Fulvij Gerardi. Njegov prednik je imel komaj 7 mesecev dela na tem mestu. Vzrok njegove odstranitve ni znan; tudi se ne ve, kam je bil prestavljen.

Vipava je dobila novega župana v osebi Frid. Ticozzi. — Umrla je Marija Poniz, sestra postojnskega dekana Krhneta.

✚ V Spodnji Idriji sta po 55 letih mirnega skupnega življenja odšla v večnost Marija in Andrej Kogoj, oba rojena na Vojskem. Mož je umrl od kapi 2 uri po ženinem pogrebu.

✚ V Mirnu pri Gorici je umrla povežena na cesti od teškega vojaškega kamijona Verica Mozetič, stara 18 let. Blaga deklica je bila vsem priljubljena. Nesreča jo je zalotila, ko se je vračala s kolesom iz Gorice.

V Trebnjem na Dolenjskem sta praznovala biserno poroko Ignacij in Franca Prosenik. Imela sta 12 otrok.

Sven Heđin slovit švedski raziskovalec je letos praznoval 75 letnico. Malo kdo je toliko prepotoval in toliko videl kot ta slovit mož, ki nosi odlikovanja vseh slovečih znanstvenih ustanov.

Banski svet v Ljubljani je zbroval. S posebnim povdarkom je bila izražena zahteva po slovenski banovini, katero skušajo zadržati vedni oviralci pravega slovenstva.

Opozoril jena resnost položaja, ki ga ustvarja komunistična propaganda, katero je sklenila oblast povsem onemogočiti. Tisti elementi, ki vedno iščejo razdora med narodom, so se zadnje čase oblekli rdeče.

Posebno je bila stavljena zahteva, da naj se ljubljanska univerza izpopolni. Zlati medicinsko fakulteto, ki ima samo 4 semestre, je treba dopolniti. Besede banskega sveta so želja naroda, ki nujno zahteva tudi potrebno skrb za akademijo znanosti in umetnosti.

Javna dela banovine so bila znamenje aktivnosti. Posebno tri stvari so vidne: šole, ceste in zdravstvene ustanove (vodovodi in higijenske ustanove).

Bana dr. Natlačena je odlikoval romunski kralj z redom romunske krone, ki je eno največjih romunskih odlikovanj.

Trnovo v Ljubljani je dobilo novega župnika v osebi Ivana Vindišerja, mladega vnetega duhovnika, katerega je narod povsod iskreno vzljubil. Posebno v Semiču je ostal za njim nepozabni spomin.

✚ V Pudobu pri Starem trgu je za vedno zatisnila oči 75 letna Ivana Kržič, mati Ludovika Kržiča, hotelirja v Pudobu.

V Horjulu se je mladina tako razgibala, da sta oba krožka priredila 10. marca teledavno akademijo.

V Mirni na Dolenjskem so položili k večnemu počitku Marjeto Kovačič, Bučovo mater iz Debenca, staro 79 let. Vzorno je vzgojila 11 otrok.

Umrl je tudi 92 letni Janez Stopar iz Gor. vasi, najstarejši faran.

V Novem mestu je praznovala 70 letnico Josipina Luviger, sestra Valentina Zega, župnika v Gaberju pri Gorici. Dva brata duhovnika in dve sestri redovnici so že pred njo umrli.

V Mirni peči so imeli 10. marca dvojno značilno slovesnost. Fantje so uprizorili igro "Pod sovjetsko zvezdo", dekleta pa so otvorila razstavo, sad gospodinjstva

tečaja.

Mednarodne skakalne tekme v Planici na Gorenjskem so se vršile 4. marca. Najbolj so se izkazali Nemci. Planica ima najboljšo smučarsko skakalnico v Jugoslaviji in je znana vsem evropskim smučarjem. Saj se tam skoro vsako leto vrše kake mednarodne tekme.

Druga skupina kaanlskih izseljencev v Celovcu. Prispelo je v Celovec 91 Kanalčanov iz Trbiža, Pontablja, Bele peči, iz Ukev in Zabnic, večinoma delavcev in obrtnikov. Na kolodvoru jih je pričakovala velika množica ljudstva, pokrajinski vodja namestnik pa jim je izrekel dobrodošlico. Došle družine so bile nato nameščene po zasebnih stanovanjih, prehrano in ostalo oskrbo pa je prevzela nar. sor. dobrodelna organizacija NSV vse do tlej, dokler ne bo poskrbljeno za njihov nadaljnji obstoj.

Duhovniške vesti. Za dekanijska upravitelja sta imenovana g. Stanislav Skvarča, župni upravitelj v Kočevju, za dekanijo Kočevje, in g. Jakob Ramovš, župnik v Velikih Laščah za dekanijo Ribnica. Podeljeni sta bili župniki: Kočevje g. Petru Flažniku, župniku v St. Rupertu, in Trnovo v Ljubljani g. Ivanu Vindišerju, stolnemu vikarju v Ljubljani. Za župne upravitelje so imenovani: g. Ludovik Zajec, kaplan v Ribnici, za Ribnico; g. Jožef Geoheli, kaplan v Toplicah, za Zaplano; g. Alojzij Škerlj za Javor pod Ljubljano in g. Anton Milavčič, župni upravitelj na Vnici, za soupravitelja župnije Sinji vrh. V ljubljansko škofijo je bil sprejet salezijanski duhovnik g. Alojzij Škerlj.

Večer hrvaških pisateljev v Ljubljani se je vršil 8. marca. Vdeležili so se ga najpomembnejši sodobni hrvaški književniki in najodličnejši predstavniki slovenstva.

✚ V Bogojinju je umrl Camplin Franc, nadebudni dijak, ki ga je pokopala jetika. Bil je brat znanega izselj. duhovnika Ivana.

V Lendavi je bila 19. marca blagoslovljena zastava slovenske Marijine družbe. Znano je, da je Lendava močno madžarska. — Zgorela je 76 letna Žohar Marija na tiho nedeljo. Vnela se ji je obleka med tem ko je kuhala.

Kobilje. Berden Pavel, ki je nedavno postal doktor prava v Ljubljani, je vstopil k Jezuitom. — Mladiči so se razgibali in za praznike poskrbeli tudi lepo zabavo v "Iazizdravniki" in telovadbo.

Čiz črensovcev se je poslovil kaplan Matija Rous, kateremu so priredili lepo odhodnico v Prosveti. — Garič Ignac se je ponesrečil pri sankanju. Nasadil se je na bat, ki ga je prebodei.

Cankova. Diplomsko doktorja prava je dobil v Ljubljani Jože Derkaš.

V Gradu se je na zborovanju Zveze Prekmurskih Delavcev zbralo 800. Poročali so, da iz Nemčije sedaj še nič ne vprašujejo za sezonske delavce.

V Kuzmi je tudi bilo zborovanje ZPD. zelo obiskano. — Delo novega župnišča se nadaljuje. — Vršil se je tudi kmet, tečaj.

V Martjancih je bila ustanovljena Kmečka Zveza.

✚ V Malem Okiču pri Sv. Barbari v Halozah je dokončala svoj tek blaga mati Jera Emeršič. Vzorna mati je bila 6 otrokom. Sin Jože živi na Avellanedi. Doma so ostale 3 hčere in 2 sina.

✚ Martinje. V grob je omahnil Kozar Jurij, skrben gospodar a tudi vzoren mož, ki je posebno dobro razumel vrednost dobrega tiska. Bil jemoder svetovalec mno-

gim sovaščanom.

Duga vés. Začela so sedela za regulacijo potoka Borosnak. A stalo bo 250.000 Din, 80 odstotkov stroškov bo krila banovina.

V Zagrebu je bilo črtanih iz volilnih imenikov in občinskih knjig 16.000 Slovencev, ki so pri poslednjem štetju izjavili, da je slovenski njihov materin jezik.

V Kresnicah je umrla najstarejša faranka An. Gril, stara 90 let.

✚ Dr. Josip Jerše, profesor verouka, znani pisatelj lepih šmarnic, je umrl. 38 let zaporedoma je imel v ljubljanskih cerkvah šmarnične govore.

Toplice pri Novem mestu. Kaj prav je prišla letos elektrika, ko je ravno v najdaljši zimi zmanjkalo petroleja. — Zapustil pa nas je kaplan Geoheli, ki ima posebno mnogo zasluge za elektriko. Odšel je za župnika v Zaplano.

Roparja Haceta zloglasnega načelnika roparske tolje, ki je zakrivila premnogo zločinov v deželi, so vjeli v Kranju.

✚ Botra 120 otrokom je bila Uršula Sagadin, ki je umrla v Zlatoličju na Drav. polju, stara 90 let.

"Slovenski dom" je velikopotezna zamisel vse domovine. Zgradili bodo zgradbo, ki bo ponos slovenske prosvete. Zbirajo se že prispevki. Sedaj pa je razpisano nagradno žrebanje, ki bo dalo za 60.000 Din nagrad v 19 dobrihkih.

Žepni telefon. — Čudna stvar, pa pravijo, da je resnica. Italijan Mastini je izumil tak aparat, ki bo omogočil brezžični telefonski razgovor in bo velika senzacija svetovne rimske razstave.

Anton Nanut, star komaj 46 let, doma iz Števerjana, je zapustil to solzno dolino in svojo žalostno družino. Bil je zelo blag mož, vsem priljubljen. Vdano je prenašal tudi svojo bolezen. Preostalim iskreno sožalje. Maša zanj bo 26. maja ob 13 h pri sv. Jožefu v Floresu.

Ponesrečeni rudarji. Pri veliki nesreči v raških premogovnikih v Istri, so se smrtno ponesrečili sledeči rudarji iz goriške pokrajine: Lojze Furlan iz Bovca, Josip Hvala iz Idrije, Josip Kravanja iz Soče, Stefan Čuk iz Črnega vrha nad Idrijo, Anton Marc iz Ajdovščine, Ferdinand Čar iz Idrije, Janez Komac iz Soče, Rafael Leskovec iz Črnega vrha nad Idrijo, Janez Mesesnel iz Goč. Trupla ponesrečenih so prepeljali v domače kraje, kjer so jih slovesno pokopali. Osirotelim družinam je obljubljena pomoč. — Ob državni cesti, ki pelje iz Ajdovščine proti Colu, so otroci našli mrtvo truplo. Bil je 27 letni Ivan Lampe, doma iz Višenj v župniji Col. Zdravnik je ugotovil, da je zmrznil. — V Planini pri Vipavi je imel zelo slovesen pogreb 40 letni Anton Marc, ki ga je ob zadnji nesreči ubilo v raškem premogovniku.

✚ V Rakovcu pri Podmelcu je zatisnila oči Alojzija Pirih. 70 let je dočakala. Bila je zglede krščanske matere. Bolezen jo je iznenadila, smrt pa ne, ker je bila zvesta častilka Srca Jezusovega. Opravila je tudi pobožnost 9 prvih petkov.

Tri dni pred smrtjo je prejela sveče zakramente v cerkvi in jo je nadnaradna smrt našla dobro pripravljeno.

Vzgojila je 7 otrok od katerih živita tukaj Janez in Matilda.

Vsem naše iskreno sožalje.

IZ KASTELČEVE SPOMINSKE KNJIGE

Kdor je pil iz tiste kupe,
kot jo pijemo brezdomci mi,
tega ne bole udarei,
nič se grenko mu ne zdi.

Ali zdaj je zabolelo,
bridko zbodla v srce vest,
da odhaja proč najboljši
oče in prijatelj zvest.

Ni drugače! v zadnjih urah
iščemo besed v slovo.
Kaj smo dolžni, ve le večni
ki za nas Vam plačal bo.

Mi pa brez moči, otožni,
kličemo tih z Bogom le,
Da še enkrat, če ne tukaj,
vidimo pa v raj se.

Rože Antonija.

Teško je slovo od Vas,
ker dober bil ste Vi do nas.
Poklic Vaš žene Vas še dalj v tujino,
voditi duše v večno domovino.

Bridko je in teško Vaše delo,
s trnjem je posuta Vaša pot.
Da uspeha dosti bi imelo,
obilan sad naj Vam rodi povsod!

Dal Bog, da še bi videli se kdaj,
če tu ne, kadar pridemo v raj.
Saj kratko je življenje naše!
Bog plačaj Vam dobrote Vaše.

Zofka Jankovič

Sem ljubil Vas goreče v srečo,
a svet zato mi rogal se;
surovo naju je napadal,
in smešil naju ter zaničeval.
Razšla se bova zdaj!
Slovo je teško, a biti mora...
Jaz mislil često bom na Vas
A tudi Vi na me ne pozabite!

Družina Radič

O NAJVIŠJI GORI SVETA — MOUNT EVERESTU

Ljubljansko "Angleško društvo" je povabilo vodjo angleških ekspedicij na Mount Everest leta 1932. in 1936., enega najznamenitejših himalajskih izvedencev, Hughja Ruttledgeja.

19. januarja je ta sloviti mož napravil skioptično predavanje radovednim Ljubljancem.

Tudi nas zanima njegovo pripovedovanje o poskusu nasikoka na najvišjo goro, ki nosi ime strehe sveta.

Od časa, ko je član angleške mapne komisije, ki je delala v severni Indiji, Everest, izmeril najvišjo goro sveta, ki je po njem dobila tudi ime, so si Angleži želeli, da bi se smeli povzpeti na ta najvišji vrh na zemlji. Vendar jim je Dalai-lama v Lhasi v Tibetu vselej odrekel svoje dovoljenje. Šele osebni prijatelj tibetskega verskega poglavarja, sin Charles Bell, je leta 1921. dosegel, da je Dalai-lama izdal dovoljenje. In tako se je še isto leto opravila na pot prava alpinska ekspedicija. Ni dosegla svojega cilja, kakor ga tudi za njo do danes še ni dosegla nobena, čeprav so romale skoraj leto za letom. Gora se je trdovratno branila. V nasprotju s podatki, ki po marsikakšni knjigi o Mount Everestu navajajo, da sta največjo višino dosegla ob svojem tragično končanem poskusu Mallory in Irvine, in sicer okrog 8600 metrov, je predavatelj navedel kot največjo doseženo višino točko v strmi ploščadi severnega vrhovnega boka — 8450 m. To višino da sta leta 1924. dosegla Norton in Somervell, leta 1932. Wynn Harris in Welger, leta 1936. pa eden najboljših "himalajskih mož", Frank Smythe, ki jedosegel to točko kljub temu, da se je njegov odlični tovariš Shipton obrnil. S strmo nagnjene ploščadi naj bi nadaljna pot vodila v velik ozebnik ter po njem kakšnih 300 metrov v škrbino tik pod vrhom.

Dolga in naporna je pot, ki se je zadnje čase drže ekspedicije. Na pot se odpravljajo iz Darjeelingu v Sikkimu (skozi Nepal ne smejo), dobro pripravljeni, spremljani po številnih nosačih. Samo tovarne živine, tibetanskega goveda, yaka, gre na pot okrog 300. Predavatelj je nato ob krasnih skioptičnih slikah, ki jih je komentiral sam, poslušalcem pa spretno prevajal v slovensčino dr. Švigelj, pokazal tipe domačinov, priprave za pot, romanje po džungelski in kameniti pokrajini, tibetanska jezera, ob katerih so utrdbe (Kampa-Dzong, Sheka-Dzong in druge) ter jih povedel ob spremljavi slik do tibetanskega samostana, zadnje človeške naselbine pod Mount Everestom, Rongbuka, ki je slaven romarski kraj, njegova okolica pa neke vrste prirodni vrt. Šest in dvajset kilometrov od Rongbuka naprej pa je pričel pravi vzpon. Prvo taborišče je postavljeno, in zdaj se pomika ekspedicija proti sneženim in ledenim vršacem. Naporna je pot in velike razdalje je treba premagati. Za glavnim taboriščem razpno šotore, drugo taborišče. Vedno višje se pomikajo, zdaj strmo vkreber, zdaj vsmeli prečnici čez snežene robove in poljane. Od 5000 metrov prihajajo na 6000, pa še vedno srečavajo gorske ptice.

Rongbuški ledenik in "North-hole"

Med mogočnimi ledenimi stolpi se pomikajo skozi koridor vedno više proti "Nert-holeju". Strmo se vzpenja tod stena. Od taborišča števil. 3. krenejo na vesino, mogočne stopnje je treba kopati za nosače, ki vlačijo s seboj po 40 kilogramov tovora. Spet po ledeni steni, pa čez snežno reber, vedno više. Že postavijo taborišče št. 4 v višini 6900 m. Končno so na Nort-holeju; nepopisno mogočen razgled se jim odpira na vse strani. Tod so — kakor pravi predavatelj — vse ekspedicije preživljale najtežje in najkriticnejše trenutke. Ves uspeh, vsa nadaljna pot je zavisela od tega, kako so se drugo jutro po prestanem bivanju v tej višini počutili nosači. Od njihove telesne kondicije je zaviselo napredovanje alpinistov.

Odtod se ozro člani nazaj proti Rongbuškemu ledeniku. Tam stoji kakor s srebrnim ščitom ovešena velika ledena stena, mogočen stolp. Ta veliki stolp so krstili člani ekspedicije po hčerki znamenitega alpinista, ki je tragično končal na rami Mount Everesta, Malloryja. Po njegovih hčerki Maureen, ki je ubožica ostala brez očeta, so člani ekspedicije imenovali veličastni, z ledom in snegom pokriti stolp "Poor Maureen". — Pot gre zdaj naprej, po severni ostrogi gore, lepose pne siloviti severovzhodni greben. Že je dosežena višina 7900 m in postavljeno peto taborišče. Neutrudno gredo drugi dan naprej, po severni ostrogi gore, lepo se pne siloviti severišče. Nedaleč od tega kraja, malo više na pologu, so člani našli tudi cepin, ki so ga spoznali za Malloryjevo last...

Brez potrebe bi si na ostru razu grebena kopali na glavo še velike težave, zato odtod krenejo v bok, prečijo strme ploščade z nagnjenimi skladi, dvigajo se in spuščajo s terase na teraso. Na desni vabi "Great Couloir", veliki ozebnik, strm, snežen žleb, pot do vrha. Prirodne sile pa so močnejše, naskakovalci se morajo vračati brez uspeha. Frank Smythe izdela še dve fotografiji, oddaleč posname žleb Ne, vrniti se je treba, gora se ne da premagati, se ne pusti osvojiti. Še bo treba hoditi. Shipton in Smythe prihodnje leto pregledata možnost novega pristopa in prideta do zaključka, da bo še najpripravnejša pot čez vrhovo steno skozi veliki ozebnik.

Ob prvih znakih monsuma — nujno povratek

Kakor hitro se od jugozahoda začno valiti velike oblačne grmade, ki najavljajo monsum, se je treba brez odlašanja vrniti. Spet ista pto, spet podobne težave. Končno sta sneg in led zamenjala skale in grušč. Že spet se pomude raziskovalci pri prijaznih tibetanskih menihih, pa jih ponese pot naprej dol proti dolinam. Visoko so te doline, zdaj šele jih je zajela pomlad. Pisano cvetje se bohota ob naraslem potoku, bujno življenje zajame livade. Glavo najvišje gore na svetu pa nagosto ovijajo sive in bele štrene, nov sneg sije skozi majhne razpoke v megli. Divji monsumov ples je pričel tam gori, ples z viharji in snežnim metežem. V dolini pomlad in življenje, na višavah pa odurna, ledena zima in smrtne groznje. S to sliko je Ruttledge zaključil svojo predavanje.

VELIKONOČNI PIRMI

"Veselo pojejo zvonovi, oznanjajo Veliko noč..."

Nekaj posebnega je bilo letos velikonočno petje.

Na Avellanedi se je že čutil blagodejni upliv novega društva, ki je potegnilo za seboj kar ves narod in se je tudi pevski zbor že povečal.

Ob pol 9 uri je bila maša. Mlad frančiškan je pristopil k oltarju. Začudeno so pogledali navzoči, ki so kapelo do kraja napolnili. Še bolj pa so se začudili, ko je mladi duhovnik kar po naše lepo napravil križ in po naše tudi spregovoril. Bil je to naš rojak P. Gabrijel, kateri nam je prišel v zadregi na pomoč. Res je bilo veselje za nas, ko smo videli med nami blagega sina sv. Frančiška, ki je na tako ljubezniv način in tako prikupno spregovoril — bil je to njegov prvi slovenski govor, ker on je bil vzgojen in je doslej deloval le med Hrvati — Toda ta tolažilna misel je bila zagrenjena z drugo težko zavestjo, da ni med nami več gospoda Jožeta. V kolikor bo mogoče, bo stopil na njegovo mesto ča-

stiti P. Gabrijel.

Na Paternalu se je pa že tudi predčasno zbiral narod. Saj je klicala Velika noč. Kdo ne želi slišati lepe velikonočne pesmi, ki se je to leto pripravila še vse bolj mogočna.

Polna je bila naša cerkveica do kraja, a tudi srca so bila polna veselja, ko je zavela pesem, ko so posegle v ubrane glasove tudi violine. Kar 5 violin je spremljalo petje in je bilo izvajanje pravi koncert.

Le žal da je bilo velikonočno veselje zastrto s kopreno žalosti. Saj je bil prav ta dan spomin 7 obletnice, odkar je imel pokojni g. Jože prvič velikonočno mašo med rojaki v Buenos Airesu. Ta dan letos pa je bila razglašena usodna novica, da je g. Jože omagal na potu, ko je hotel ponesti križ na Akonkaguo. Zanj se je brala sveta maša, katero bi moral on darovati v veselje in za srečo rojakom...

Tudi popodne na Velikonoč smo imeli posebno veselje. Zbrali smo se v kapeli bolnice Alvear. Lepo število rojakov se je tudi tam zbralo in smo zapeli litani-

DUHOVNO ŽIVLJENJE

Pasaje Salala 60

Buenos Aires, Argentina

CORREO ARGENTINO

TARIFA REDUCIDA

Concesión 2560.

je.

† 24. maja je umrl Anton G. egorič, doma iz Sv. Antona pri Kopru.

Z veliko skrbnostjo si je ustvaril ugodan gospodarski položaj. Boil je solastnik tovarne mila na Paternalu.

Kot skrben oče je lepo vzgojil otroke. En sin in hči žalujeta za njim tukaj. Zena in ostali otroci doma v Evropi.

Z zgledno potrpežljivostjo je prenašal bolezen, vdan v voljo božjo mirno zatisnil oči na smrt lepo pripravljen, star 56 let.

Bil je krščansko pokopan v spremstvu mnogih rojakov.

Naj v miru počiva.

KULTURNA KRONIKA

Prva prireditev "Slovenske krajin" je bila "vinska trgatav", ki se je vršila 6 aprila zvečer pri Terplanu na Avellanedi. Vreme je kazalo katastrofalno. Šele ob 4 uri je prenehalo padati in tako so se prireditelji le odločili, da naj se napovedana veselica vrši. Toda nihče ni pričakoval, da bo prinesla tako lep uspeh. Ob 9 uri zvečer so bili vsi prostori nabiti in z veliko vneto so vršili vsi vsak svoj posel s čemer so pokazali naši vrli Prekmurci, da imajo pravo razumevanje za skupno delo.

Slovenski dom je po zadnjem občnem zboru pokazal izredno delavnost. Na Velikonoč je priredil čajanko za svoje najbolj aktivne člane. Zbralo se jih je toliko, da ni bilo dovolj prostora za vse, a za vse je bilo dovolj okusne velikonočne potice in celo pirhe smo spet sekali po dolgem času. Posebno razveseljivo dejstvo je bilo to, da se je zbralo toliko mladine, s čemer je Slovenski dom dokazal, da ima lepo bodočnost.

Vso pohvalo zasluži novi odbor tudi zato, ker je pokazal razumevanje in spoštovanje do starih slovenskih navad. Velika noč je svet dan in se nikoli ni doma nikjer plesalo. Slovenski dom je s to čajanko pokazal, da se tudi v Buenos Airesu lahko naši ljudje prav lepo razvesele brez plesa.

Slovenska šola na Paternalu pridno deluje. Otrok ima toliko, da ni za nobenega več prostora v klopih.

V Villa Devoto se bo tudi to leto vršil slovenski tečaj v domu SGPD. Šolski odbor, ki je bil doslej samostojna ustanova, se razpusti in postane sedaj šola odsek SGPD.

V Chovetu pri Rosariju se je na Velikonoč vršil zaključek hrvatskega tečaja, ki ga je vodil učitelj Gajer. Ta tečaj je zopet viden uspeh prizadevanja ministra dr. Cankarja. Doseženi uspehi so bili tako vidni, da so se stariši čudili lepemu izgovarjanju materinske besede, ki so jo slišali iz ust svojih malčkov ob zaključnem javnem izpitu. Prisostvoval je tej svečanosti tudi konzul Branko Rubeša. Slovesnost se je vršila s sveto mašo, katero je daroval g. Ruskovič.

Nov tečaj se vrši sedaj v Arequito.

29. marca se je vršila zadušnica za rajnega Jožeta Kastelic v Rosariju v kapeli šolskih sester. Prisostvovalo je veliko naroda.

G.P.D.S. v Villa Devoto slavi 12. maja petletnico svojega obstoja.

25. maja ne pozabite na "DESETEGA BRATA", ki ga uprizori "Slovenski dom" v dvorani "Centro Armenio" v ulici Acevedo 1353.

ZOBJE TI NAGAJAJO?

Obrni se na našega prijatelja

Dr. ANDRES L. COPELLO

Canning 2139

V torek, četrtek in soboto od 3—8 ure pop.

POCENI IN SOLIDNO

PORAVNAJTE

NAROČNINO!

PRIDOBITE NOVEGA

NAROČNIKA!

HOTEL IN RESTAVRACIJA

"PACIFICO"

ANTON BOJANOVIĆ

CHARCAS 767-9 Telef. 31-8783.

Modern hotel, zračne sobe, izvrstna postrežba, hladna in gorka kopel.

Cena 3—5 \$ s penzionom.

Blizu Retira!

V centru mesta!

FRANC KLAJNŠEK

v mestu Bs. Aires edini slovenski konstruktor s firmo. Izdeluje načrte in proračune za hiše in vse druge stavbe, vodi vsa zidarska in stavbarska dela, in daje firmo.

MARCOS SASTRE 4351

Bs. Aires. — U. T. 50—0277.

Villa Devoto

MNOGO LJUDI TEKA

celo življenje za srečo, a njih želje se ne spelnijo, kajti resnično blagostanje ne pride po naključju. Računajte za resnostjo in VARČUJTE, pri čemer Vam pomagamo mi z tem, da Vam odpremo HRANILNI RAČUN z samo \$ 5.—.

Vaša DENARNA NAKAZILA z ZRAČNO pošto — BREZPLAČNO naravnost na prejemnikov dom brez odbitkov in z podpisanim potrdilom, bodo pri nas NAJBOLJE IZVRŠENA.

Jugoslovanski Oddelek

BANCO HOLANDES UNIDO

PODRUŽNICA BUENOS AIRES

Centrala:

Bmé. MITRE 234

Podružnica

CORRIENTES 1900

